

TIỂU THUYẾT

không trở về

giang đông

Hoa Lạc Mộng Cửu Châu

DTV EBOOK

Không Trở Về Giang Đông - Hoa Lạc Mộng Cửu Châu

Hoa Lạc Mộng Cửu Châu

DTV EBOOK

Đô Thị, Nữ Cường, Ngược, Khác

Tác giả: Hoa Lạc Mộng Cửu Châu

Dịch giả: Mưa Rào Tháng Sáu

Thể loại: Công sở, Hiện đại, Ngược, Nữ Cường

Văn án

Tôi và Trình Hạo Nhiên là một cặp vợ chồng oan gia.

Chúng tôi kết hôn vào lúc tình cảm đã dần nguội lạnh, có phần hồ đồ, để rồi hối hận thì đã muộn.

Nhưng tôi lại không muốn ly hôn.

Tôi biết anh ta mập mờ với một người bên ngoài, và tôi dựa vào việc hành hạ họ, dựa vào hận ý ngút trời để gắng gượng sống tiếp.

Mỗi khi bọn họ không nhìn được mà lén lút gặp nhau, tôi sẽ giáng cho họ một đòn đau điếng.

Ví dụ như khi mẹ tôi qua đời, Trình Hạo Nhiên lại vắng mặt ở đám tang, chạy đến bên Thẩm Bình. Tôi lập tức tìm đến nhà hàng họ đang ăn tối, ôm di ảnh của mẹ đứng trước mặt họ.

Hay như khi tôi sinh con, anh cũng không ở bên cạnh. Thế nên khi làm giấy khai sinh cho con, tôi để con mang họ của mình, thậm chí còn không dùng cái tên mà anh đã tỉ mỉ đặt cho con.

Sau này, khi con bắt đầu bập bẹ nói, đúng lúc anh đang mê mẩn vì đứa trẻ, thì con đột nhiên thốt ra mấy từ: "Kẻ thú ba", "Ngoại tình", "Dưa leo hồng".

Anh nhìn tôi với sắc mặt tái nhợt.

Rồi sau đó, tôi tìm được lối thoát khác, không muốn tiếp tục giằng co với anh nữa.

Tôi đăng một bài viết trên một nền tảng nào đó:

"Chị em à chồng tôi cũng không tệ, nhưng anh ấy mập mờ cùng người khác bên ngoài. Liệu cuộc hôn nhân này có đáng không? Câu trả lời là không. Tôi đã thử rồi, không hạnh phúc. Đừng đi vào vết xe đổ."

Đời người chỉ sống có một lần, hãy tìm một người xứng đáng để cùng nhau đi đến cuối đời.

Những mối hận khắc cốt ghi tâm đó, thực ra cũng là yêu mà thôi. Đừng tự lừa dối chính mình. Tôi đã yêu, đã hận, đã thua và cũng đã thắng. Giờ tôi muốn nhận thua hoàn toàn.

Nhận thua không đáng sợ. Đời người chỉ sống một lần, bấy nhiêu đó là đủ rồi. Phải sống cho thật tốt.

Chị đây quyết định ly hôn rồi."

Bài đăng nhận được rất nhiều sự quan tâm.

Vài ngày sau, Trình Hạo Nhiên tìm đến tôi:

"Vợ à, mình nói chuyện chút đi? Đừng ly hôn, có được không?"

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10](#)
- [Chương 11: Chương 11](#)
- [Chương 12: Chương 12](#)
- [Chương 13: Chương 13](#)
- [Chương 14: Chương 14](#)
- [Chương 15: Chương 15](#)
- [Chương 16: Chương 16](#)
- [Chương 17: Chương 17](#)
- [Chương 18: Chương 18](#)
- [Chương 19: Chương 19](#)
- [Chương 20: Chương 20](#)
- [Chương 21: Chương 21](#)
- [Chương 22: Chương 22](#)
- [Chương 23: Chương 23 \(Hoàn\)](#)

Chương 1: Chương 1

1.

Trình Hạo Nhiên về muộn.

Lúc anh bước vào nhà, tôi đang tận hưởng bộ loa đắt tiền mới mua, xem lại bộ phim cũ Bá Vương Biệt Cơ. Trên màn ảnh, Trương Quốc Vinh đang đau đớn gào lên điên cuồng:

"Chung thủy trọn đời! Đã hứa là cả đời, chỉ cần thiếu một năm, một tháng, một ngày, một giờ... thì cũng không phải là cả đời!"

Nước mắt tôi lặng lẽ rơi xuống. Lần đầu xem thì không hiểu ý nghĩa của bộ phim, đến khi xem lại mới nhận ra bản thân đã trở thành một phần trong đó.

Dưới ánh đèn mờ, Trình Hạo Nhiên lặng lẽ bước đến, đưa tay lau nước mắt cho tôi. Nhưng nước mắt hôm nay lại giống như dòng sông vỡ đê, lau thế nào cũng không sạch.

Anh thở dài, hỏi tôi: "Tủ Tủ ngủ rồi sao?"

Tôi gạt đầu, đứng dậy vào bếp, giả vờ bận rộn. Chẳng mấy chốc, tôi đã hâm nóng đồ ăn khuya cho anh rồi đi ngủ. Đó là đồ ăn sẵn mua trong siêu thị, chỉ cần hâm nóng là có thể ăn được.

Việc chuẩn bị đồ ăn khuya cho anh là thói quen có từ những năm tháng chúng tôi còn hạnh phúc, không biết từ lúc nào mà thói quen ấy vẫn cứ tiếp diễn cho đến tận bây giờ.

Thói quen thực sự là một thứ đáng sợ.

Anh ở phía sau lên tiếng gọi tôi, ánh mắt đầy vẻ lo lắng: "Giai Ninh..."

Nửa câu sau "Em làm sao vậy?" bị nghẹn lại nơi cổ họng, không nói ra được.

Giữa chúng tôi giờ đây là một mối quan hệ kỳ quặc đến mức này. Anh vẫn có thể nhận ra những cảm xúc nhỏ nhất của tôi, nhưng lại chẳng thể thốt ra lời quan tâm săn sóc.

Lúng túng và gượng gạo.

Tôi quay đầu nhìn anh một cái, nhưng tâm trí lại không đặt trên người anh. Tôi nhìn quanh căn nhà một lượt, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác không nở rời xa.

Dù sao, đây cũng là nơi tôi đã sống suốt bảy năm trời.

Tôi biết, muốn sống một cuộc đời mới, nhất định phải cắt bỏ phần thịt thối rữa. Nhưng ngay cả khi biết thế, tim tôi vẫn ần ần đau không thể kiểm soát.

2.

Sáng sớm hôm sau, tôi chuẩn bị bữa sáng xong xuôi thì đưa con đến lớp học thêm tiếng Anh trong khu chung cư.

Khi tôi về nhà, Trình Hạo Nhiên đang ăn phần đồ ăn tôi làm. Bữa sáng trông có vẻ phong phú nhưng thực ra chế biến lại rất đơn giản, không tốn công sức lắm, bánh mì nướng, trứng chiên, sữa, khoai tây nướng bơ tỏi bằng nồi chiên không dầu, thêm chút rau xanh. Tất cả đều theo khẩu vị và nhu cầu dinh dưỡng của con trai.

Còn Trình Hạo Nhiên, tôi gần như chẳng bận t@m đến anh. Mà có lẽ anh cũng hiểu rõ điều đó.

Bữa sáng trên bàn chẳng có món nào hợp khẩu vị của anh, nhưng trước đây, anh vẫn luôn miễn cưỡng ăn hết, nhanh gọn chẳng khác gì gió cuốn mây tan. Hôm nay thì lại ăn rất chậm.

Nhưng tôi không có thời gian để dây dưa cùng anh. Lớp học tiếng Anh của con chỉ kéo dài một tiếng rưỡi, tôi phải kịp giờ đón con tan học.

Không để t@m đến việc anh đang phồng má nhai thức ăn, tôi lấy một tập tài liệu từ trong bìa hồ sơ ra, đặt ngay trước mặt. Anh nhìn lướt qua tiêu đề, thoáng sững người, sau đó bị sặc mạnh đến mức ho dữ dội. Thức ăn b ắn ra khắp nơi. Anh bực bội thở dài một hơi rồi vội vàng rút khăn giấy ra lau sạch.

Đó là đơn ly hôn.

Đợi anh bình tĩnh lại, tôi mở miệng: "Ký đi."

Chưa kịp để anh nói câu "Em lại muốn làm loạn gì nữa?", tôi đã chặn họng trước:

"Không cần nghi ngờ thành ý của tôi. Mấy năm qua, anh chưa thấy mệt nhưng tôi thì mệt rồi. Sớm kết thúc, sớm giải thoát."

"Nếu không thể cho tôi hạnh phúc như anh đã từng hứa, vậy thì hãy cho nhau một lối đi riêng, mỗi người tự sống cuộc đời của riêng mình."

Anh có nước da trắng lạnh, bình thường lúc nào cũng điềm tĩnh, tự kiểm chế. Nhưng giờ phút này, không biết là vì ho hay vì tức giận mà mặt đỏ bừng lên.

Anh nhìn tôi trân trân, rất lâu vẫn không nói gì.

"Anh không đồng ý." Đơn ly hôn chưa thềm xem đã bị đẩy trả về phía tôi.

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ. Thật ra, tôi cũng lưu luyến ngôi nhà nhỏ này, nó chính là mái ấm của tôi trong suốt bảy năm qua. Cảm giác đau lòng đã dâng lên đến đỉnh điểm từ tối qua rồi. Con người ai cũng có thói quen, tôi cho anh thời gian rồi.

Tôi nở nụ cười châm chọc:

"Anh đừng ra vẻ kinh ngạc nữa. Vấn đề hôn nhân của chúng ta như thế nào, anh là người hiểu rõ hơn ai hết. Nước đóng băng ba thước không phải do chỉ một ngày lạnh."

"Bày ra cái dáng vẻ này, chẳng phải hơi giả dối sao? Tôi nhớ trước đây anh cũng từng nói câu này với tôi, giờ tôi trả lại nguyên vẹn."

"Nếu cần thiết, tôi cho anh một tháng để chuẩn bị tâm lý. Sau đó, chúng ta cứ theo trình tự mà làm."

Sắc mặt anh bỗng trở nên lạnh lùng, giọng cũng trầm xuống:

"Còn không phải là gây chuyện sao. Gần ấy năm đã trôi qua rồi, bây giờ em lại muốn gì nữa? Ly hôn thì con phải làm sao bây giờ? Em đã nghĩ đến nó chưa?"

"Tôi thấy cứ cách một khoảng thời gian, em lại phát điên một lần. Tính theo chu kỳ thì hình như lại đến rồi đấy!"

Anh ta đã ngoài ba mươi nhưng vẫn phong độ và điển trai như thường. Những năm gần đây còn thăng tiến hơn trước, khí chất ngày càng trở nên sắc bén.

Đây chính là thời kỳ đỉnh cao của một người đàn ông. Nhưng người này lại không phải là chồng của tôi nữa rồi.

Tôi đã thử, đã cố gắng, nhưng cuối cùng vẫn không thể.

Tôi bật cười lạnh, nụ cười còn rét buốt hơn anh ta ba phần:

"Tôi gây chuyện ư? Anh gọi việc sinh con, nuôi dạy con là gây chuyện sao? Thế còn anh ở ngoài kia thì tính là cái gì? Anh có từng nghĩ đến con chưa?"

"Nhớ kỹ đi, trong cuộc hôn nhân này, tôi mới là người chịu thiệt thòi."

"Những năm tháng đẹp nhất của phụ nữ, tôi đều đã dốc hết lòng mình vào nơi anh. Anh thử ra ngoài hỏi xem, có người đàn ông nào sẵn sàng cưới một người phụ nữ đã ly hôn, lại còn mang theo con không? Tôi không còn giá trị gì nữa. Tôi đã tự hủy hoại chính mình rồi."

Tôi nghiêng răng, gằn lên từng chữ:

"Đến nước này rồi, còn đến lượt anh sửa sao?"

Chương 2: Chương 2

3.

Dưới ánh sáng ban mai lơ mờ chiếu qua khung cửa sổ, một tia sáng nhẹ nhàng lướt qua tim tôi. Giữa những gương mặt giận dữ méo mó, tôi mơ hồ nhớ lại quãng thời gian tươi đẹp mà chúng tôi từng có.

Chúng tôi đều xuất thân từ một huyện nghèo ở vùng xa xôi lạc hậu, là những đứa trẻ lớn lên cùng sách vở, từ thị trấn nhỏ bước vào đô thị phồn hoa. Chính những trải nghiệm giống nhau đã đưa chúng tôi đến gần nhau từ thời đại học.

Chúng tôi thấu hiểu cảm xúc của nhau, cùng dìu dắt nhau thích nghi với cuộc sống mới, vẽ nên những viễn cảnh tương lai. Dù cuộc sống khi ấy rất chật vật nhưng chưa bao giờ ảm đạm. Chúng tôi từng là ánh sáng trong cuộc đời nhau.

Ngày tốt nghiệp, chúng tôi đã hứa, ai đậu cao học thì người còn lại sẽ đi làm, kiếm tiền để hỗ trợ đối phương. Tóm lại, chính là cùng nhau vượt qua gian khó.

Lúc đó, chúng tôi cứ ngỡ tình yêu kiên định vững chắc hơn cả vàng, rằng người kia hạnh phúc thì mình cũng sẽ hạnh phúc. Nhưng khi có kết quả thi, cả hai chúng tôi đều trượt. Và thế là lời hứa kia cũng theo đó mà dừng lại.

Chúng tôi cùng ký hợp đồng làm việc cho một công ty lớn. Công ty rất tốt, nhưng vị trí chúng tôi được nhận không hề liên quan đến chuyên ngành. Tôi học kế toán, anh ấy học luật, vậy mà khi vào công ty, cả hai đều làm nhân viên kinh doanh.

Nghề kinh doanh vô cùng khắc nghiệt, nhưng cũng rèn giũa đức tính con người. Sau này, rất nhiều thủ đoạn sắc bén của tôi cũng bắt nguồn từ đó.

Công ty cấm yêu đương nơi làm việc, thế nên chúng tôi duy trì một mối quan hệ bí mật suốt hai năm. Năm thứ ba, công ty mở rộng quy mô, cả hai chúng tôi đều được thăng chức thành trưởng nhóm kinh doanh, anh ấy phụ trách Nhóm Một, còn tôi phụ trách Nhóm Hai.

Sau này, trong một buổi họp lớp, cả hai mới vô tình biết được một sự thật từ miệng bạn bè. Hóa ra, năm đó cả hai chúng tôi đều thi đậu cao học. Chúng tôi đã lừa dối nhau, sẵn sàng làm người chịu thua, cam tâm tình nguyện trở thành chỗ dựa cho đối phương.

Tối hôm đó, khi trở về nhà, anh ấy chẳng nói lời nào mà chỉ lặng lẽ ôm chặt lấy tôi. Tôi cũng vòng tay ôm lại anh ấy. Thời gian lặng lẽ trôi, vạn vật chìm vào tĩnh mịch, chỉ còn tiếng tim đập của cả hai vang vọng trong màn đêm.

Anh ấy nói: "Cấp trên đã hứa với anh, nếu năm nay hoàn thành chỉ tiêu doanh số, anh sẽ được thăng chức thành quản lý kinh doanh, hưởng lương năm cùng với quyền lợi cổ phần. Đến lúc đó, chúng ta kết hôn nhé."

Tôi gật đầu.

Muốn kết hôn thì một trong hai người phải lui về. Quy tắc cũ thôi, kẻ yếu hơn phải hy sinh. Nhưng giữa chúng tôi chưa bao giờ có sự nghi ngờ. Hơn nữa, với năng lực của tôi, tìm một công việc khác cũng không phải chuyện khó.

Sau đó, anh ấy thực sự hoàn thành chỉ tiêu. Công ty chính thức thông báo rằng sau Tết anh ấy sẽ nhận chức quản lý kinh doanh. Chúng tôi gặp gỡ cha mẹ hai bên, bàn bạc chuyện cưới xin.

Về thời điểm nghỉ việc, ý của Trình Hạo Nhiên là tôi nên chờ nhận xong tiền thưởng cuối năm rồi hãy rời đi. Nhưng tôi không nghĩ vậy.

Cấp trên trực tiếp của tôi, Giám đốc kinh doanh Lý Chính Kiên đã đảm nhiệm chức vụ Tổng giám đốc. Chính anh ấy là người một tay nâng đỡ tôi lên vị trí này.

Đối với một người lãnh đạo như thế, tôi không muốn chơi trò mách khoe. Tôi không muốn để lại một cuộc chia ly quá khó coi. Tôi muốn cho anh ấy đủ thời gian để tìm người thay thế tôi. Vậy nên, tôi đã nộp đơn xin nghỉ việc.

Lãnh đạo là người hiểu chuyện, nói: "Cô cho tôi đủ thời gian để tìm người tiếp quản. Nếu đã vậy, tạm thời cứ giữ bí mật, để tôi cân nhắc xem nên đề bạt người trong công ty hay tuyển dụng từ bên ngoài."

Trong lòng tôi có chút kinh ngạc. Tôi vốn tưởng Tiểu Phỉ sẽ là người thay thế tôi. Tôi hiểu rõ năng lực của cô ấy, hơn nữa cô ấy còn là cánh tay đắc lực của tôi.

Nhưng tôi không nói gì, chỉ gật đầu, đảm bảo sẽ phối hợp thực hiện.

4.

Tôi và Trình Hạo Nhiên vốn là tổ trưởng nhóm kinh doanh, vừa hợp tác vừa cạnh tranh. Khi cùng nhau hoàn thành một dự án, đôi khi chúng tôi sẽ vô thức dừng ánh mắt trên người đối

phương. Mỗi khi bốn mắt giao nhau, trong lòng lại dâng lên một niềm vui thầm kín.

Có những khi chúng tôi phải đi công tác xa cùng một thời điểm, mỗi người một nơi, cách xa hàng ngàn dặm. Nhưng những cuộc gọi video vào buổi tối lại mang đến niềm vui nho nhỏ. Có khi chúng tôi bật video suốt đêm, mãi đến khi tắt đèn đi ngủ.

Trước Tết có một dự án lớn, cũng là trận chiến cuối cùng của Trình Hạo Nhiên với cương vị tổ trưởng. Hai nhóm chúng tôi phối hợp, cùng nhau đối mặt với bên A.

Cả nhóm làm việc chung tại một địa điểm với bên A. Khu vực văn phòng tràn ngập những gương mặt quen thuộc xen lẫn xa lạ, khung cảnh bận rộn và hỗn loạn.

Tôi cầm xấp tài liệu, bước nhanh qua hành lang, chuẩn bị quay về văn phòng. Ngay lúc ấy, tôi nhìn thấy có người phía trước vô ý làm rơi tài liệu khắp sàn. Vì vội vàng, tôi chỉ có thể men theo bức tường mà đi, cố gắng không giẫm lên những tờ giấy rơi tán loạn.

Một cô gái nhỏ đang cuống quýt nhặt tài liệu, tay chân luống cuống, chẳng có chút trật tự nào. Cách đó không xa, một người đàn ông đang ngồi xổm dưới đất, vừa nhặt tài liệu vừa kiểm tra số trang, sắp xếp lại thứ tự, cố gắng giảm bớt công việc chỉnh lý sau này.

Tôi chậm bước lại. Đúng lúc ấy, người đàn ông kia dường như cũng hơi mệt, ngẩng đầu lên duỗi cổ. Một khắc ấy, ánh mắt chúng tôi chạm nhau. Lại là Trình Hạo Nhiên.

Tôi vội bước đến giúp một tay, nhặt tài liệu lên mới phát hiện đó không phải là tài liệu của công ty mình. Thì ra, Trình Hạo Nhiên đang giúp người khác.

Tôi có chút kinh ngạc.

Tôi hiểu hẳn. Xuất thân nghèo khó, trong lòng tự ti lại có chút kiêu ngạo, bình thường chẳng thích làm mấy chuyện gần gũi với người khác. Vậy mà hôm nay lại chịu giúp đỡ?

Cô gái phía sau nhẹ nhàng nói lời cảm ơn với tôi. Tôi quay lại nhìn cô ấy, giọng nói mềm mại, gương mặt xinh xắn. Không phải nhân viên công ty chúng tôi, vậy chắc là người của bên A.

Bất giác, tôi cảm thấy hơi mệt. Đưa tài liệu cho cô gái ấy, tôi thuận miệng nói: “Mọi người cứ từ từ dọn, tôi có việc gấp.”

Tôi lại đi thêm một đoạn, quẹt thẻ mở cửa văn phòng. Ngay khoảnh khắc đẩy cửa ra, tôi quay đầu nhìn về phía hai người kia. Tài liệu đã được nhặt xong, cả hai đang cúi đầu sắp xếp hai xấp giấy vào làm một. Trình Hạo Nhiên còn giúp cô ấy kiểm tra số trang và đánh mã tài liệu.

Đột nhiên, tôi nhớ lại.

Trình Hạo Nhiên xưa nay ghét nhất những việc lật vật thể này. Trước đây, mỗi lần đi công tác, hóa đơn đều là tôi giúp hắn thu dọn. Tiền ăn, tiền khách sạn, tiền taxi, tôi dán gọn lại, còn giúp hắn lập bảng chi tiết. Nghĩ đến đây, trong lòng tôi bỗng dưng dâng lên một cơn giận không tên.

Vừa ngồi xuống bàn làm việc, tôi đã nghe mấy nữ nhân viên bên A bàn tán:

“Ê, vừa nãy thấy không? Tiểu yêu tinh đó lại gây họa rồi, làm rơi cả chồng tài liệu lớn thế kia.”

Một người khác chặc một tiếng: “Chắc chắn lại có người ngu ngốc nào giúp cô ta dọn dẹp cho mà xem.”

Người thứ ba bổ sung: “Cậu nói trúng rồi đấy, lần này còn là một sếp bên phía đối tác nữa chứ.”

Người đầu tiên lập tức tiếp lời: “Chắc chắc, sức hút chết người ghê chưa.”

Cả nhóm cười ồ lên.

Cơn giận trong lòng tôi càng lớn hơn nữa.

Chương 3: Chương 3

Lúc ăn trưa, Trình Hạo Nhiên nhắn tin cho tôi:

【Có một nữ nhân viên bên A tên là Thẩm Bình, cũng đến từ huyện của chúng ta, còn là đàn em chung trường cấp ba. Giống như chúng ta, cô ấy cũng hoàn thành việc học nhờ học bổng. Em nói xem, có phải quá trùng hợp không?】

Hắn lại bổ sung một câu:

【Chính là cô gái lúc này anh giúp nhặt tài liệu đấy.】

Tôi hỏi:

【Anh quen cô ấy từ bao giờ? Lúc giúp nhặt tài liệu mới nói chuyện à?】

Hắn trả lời:

【Đúng vậy.】

Tôi nói:

【Thật đúng là trùng hợp. Mà này, anh cũng tốt bụng quá nhỉ, thích giúp đỡ người khác từ bao giờ thế? Không nhìn ra đấy.】

Hắn: 【.....】

Tôi lại nói:

【Sau này tự lo mà xử lý hóa đơn công tác, em cũng không phải mẹ anh.】

Hắn gửi một icon mặt khiếp sợ:

【Sao vậy vợ? Anh làm gì sai à?】

Chẳng có gì sai cả.

Chỉ là khiến tôi cảm thấy khó chịu.

Giúp nhặt tài liệu thì thôi đi, còn sắp xếp giúp cô ta, lại còn trò chuyện thân thiết. Bình thường anh là người như thế à? Cái vẻ lạnh lùng, xa cách hằng ngày của anh đâu rồi?

5.

Sau mấy ngày bận rộn, công ty đôi bên tổ chức một hội nghị quan trọng để thảo luận về kết quả cuối cùng, tất cả nhân sự tham gia dự án đều phải có mặt.

Một thư ký của bên A kết nối thiết bị, màn hình lớn hiện lên giao diện máy tính. Cô ấy thuần thục mở thư mục, nhưng khi bấm vào thì hơi sững lại: “Thiếu một văn kiện.”

Mọi người đều có chút hoảng hốt, sợ bị liên lụy.

Thư ký chậm rãi nhìn về phía Thẩm Bình: “Bản cuối cùng trong thư mục này là do cô tổng hợp lại, sao lại thiếu mất một văn kiện?”

Nói cách khác, các tài liệu do từng nhân viên khác nhau soạn thảo, sau đó được Thẩm Bình thu thập vào USB.

Thư ký lại hỏi: “Thiếu tập tin nào? Có ai nhận ra không?”

Một nhân viên của bên A gãi tay: “Là phần của tôi bị mất. Nhưng tôi đã giao cho Thẩm Bình rồi.”

Lãnh đạo cao nhất bên A hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở dài: “Thẩm Bình, dọn dẹp đồ đạc của cô đi. Ngày mai không cần đến nữa. Tôi sẽ không cấp giấy chứng nhận thực tập, nhưng cũng không báo với trường của cô.”

Khuôn mặt Thẩm Bình đỏ bừng, đôi mắt rung rung, tràn đầy bi thương. Mọi người đang định tiếp tục cuộc họp thì Trình Hạo Nhiên đứng ra:

“Thực ra chưa chắc là lỗi của cô Thẩm. Tiểu Phỉ bên công ty chúng tôi cũng từng chạm vào USB này, biết đâu là cô ấy làm mất. Tôi vừa thấy cô ấy có vẻ lo lắng, cứ kiểm tra đi kiểm tra lại.”

Tiểu Phỉ vội vàng đứng lên giải thích: “Tôi không có! Tôi chỉ có thói quen kiểm tra nhiều lần thôi.”

Trình Hạo Nhiên xoa xoa mũi, ra vẻ vô tư: “Tôi thấy cô cau mày, trán còn đổ mồ hôi, cứ tưởng là...”

Hắn đang cố ý dẫn dắt mọi người, muốn để Tiểu Phỉ gánh tội thay.

Tiểu Phỉ cuống đến mức sắp khóc: “Tôi không có... Tôi chưa từng mắc lỗi như thế này, sao lại trùng hợp phạm phải ngay lúc này chứ...”

Tôi lạnh lùng nhìn Trình Hạo Nhiên. Tốt lắm, một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Trình Hạo Nhiên vốn có vẻ ngoài tuấn tú, khí chất lãnh đạm. Khi còn đi học, hắn đã rất được lòng phái nữ. Vào nghề chưa bao lâu, hắn đã nhanh chóng thích nghi, gặp tình huống nào cũng có thể ứng phó thành thạo.

Mới hai mươi sáu tuổi đã vào hàng ngũ quản lý cấp trung của công ty, còn được chủ tịch hết mực coi trọng.

Tôi từng say mê gương mặt có phần phong trần dưới vẻ ngoài lãnh đạm ấy, cũng ngưỡng mộ sự chín chắn điềm tĩnh vượt quá tuổi tác của hắn. Tôi thậm chí còn thích ngắm dáng vẻ hắn không chế cục diện trong phòng họp. Nhưng giờ đây, gương mặt hắn lại trở nên mơ hồ trong mắt tôi.

Ẩn sau đó là sự tàn nhẫn khi chèn ép người khác.

Tôi nén xuống cảm xúc phức tạp trong lòng, đứng dậy, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng kiên quyết: “Cứ họp tiếp rồi kiểm tra camera. Trừ khi giám sát không quay lại được, nếu không, tôi muốn có một lời giải thích.

“Ai cũng đừng hòng đổ oan cho người của tôi.”

Nói xong, tôi liếc nhìn Trình Hạo Nhiên đầy hàm ý. Hắn nhú mày, sắc mặt trầm xuống.

Sau cuộc họp, tôi tìm thấy Tiểu Phỉ trong lối thoát hiểm. Cô ấy đang khóc thảm thiết, tôi dịu dàng an ủi. Tiếng bước chân nặng nề ngày một gần hơn, cánh cửa lối thoát hiểm bị đẩy ra. Là Trình Hạo Nhiên.

Hắn hạ giọng an ủi Tiểu Phỉ: “Tôi không cố ý đổ lỗi cho cô đâu. Tôi thực sự nghĩ có thể là cô. Nếu đúng là cô mà bên A lại nhầm lẫn thì cô gái nhỏ kia sẽ mất cả tương lai.”

Tiểu Phỉ cúi đầu, mặt mày ảm đạm. Nhưng khi ngẩng lên, cô ấy đã thay đổi vẻ mặt, giọng nói dịu dàng: “Tôi hiểu rồi, Trình tổng. Anh chắc chắn không cố ý đổ oan cho tôi, tôi hiểu.”

Bị kẻ khác ngang nhiên đổ oan, vậy mà cô ấy chỉ có thể tỏ ra hiểu chuyện, miễn cưỡng hạ thấp tư thái. Đây chính là bắt nạt chốn công sở. Tôi nhìn mà lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Tiểu Phỉ gạt đầu: “Vậy tôi đi trước đây.”

Tôi cũng muốn rời đi nhưng Trình Hạo Nhiên gọi tôi lại: “Triệu Gia Ninh, anh có chuyện muốn nói với em.”

Tôi dừng bước, quay lại nhìn hắn với ánh mắt lạnh lẽo.

Nghe thấy tiếng bước chân Tiểu Phỉ dần xa, Trình Hạo Nhiên không còn giả vờ nữa. Hắn trầm mặt, cứng nhắc hỏi: “Em cứ phải đối đầu với anh sao?”

Tôi lãnh đạm đáp: “Đối đầu với anh? Ý gì?”

Hắn hít sâu một hơi, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Em biết tôi muốn bảo vệ Thẩm Bình, vậy tại sao lại đề nghị kiểm tra camera?”

Tôi cười khẩy: “Anh bảo vệ Thẩm Bình? Tôi nghe lầm sao? Hai người mới quen được mấy ngày?”

“Chúng ta đã làm việc với Tiểu Phỉ bao lâu rồi? Tôi mới muốn hỏi anh đây, anh bị điên rồi à? Thân sơ thế nào cũng không phân biệt được?”

Hắn trách tôi bằng vẻ mặt hận sắt không thành thép: “Gán tội cho Tiểu Phỉ cũng chẳng sao cả. Cô ấy có năng lực, có thâm niên, công ty sẽ không vì chuyện này mà sa thải cô ấy. Nhưng Thẩm Bình thì khác, cô ấy là thực tập sinh, chỉ một câu nói là bị đuổi đi ngay. Em không biết nặng nhẹ sao?”

“Ha!” Tôi cười nhạt. “Tôi sắp nghỉ việc, khả năng cao Tiểu Phỉ sẽ thay thế vị trí của tôi. Chuyện hôm nay có thể lớn có thể nhỏ, tôi không muốn để cô ấy gánh rủi ro.”

Nghe tôi nói xong, Trình Hạo Nhiên chẳng còn chú tâm nữa. Hắn đi đi lại lại, lẩm bẩm: “Giờ đang kiểm tra camera, nếu bị phát hiện...”

Hắn bỗng ngẩng phắt lên nhìn tôi, trách móc: “Em thật lắm chuyện.”

Tôi thở dài, nói chậm rãi: “Mới mấy năm thôi, Trình Hạo Nhiên, anh đã quên mình từng là ai rồi.”

“Năm đầu tiên đi làm, anh say khướt, tôi đội tuyết đến nhà hàng đón anh. Anh còn nhớ vì sao mình say không?”

“Vì cấp trên vu oan cho anh. Hắn biết rõ anh vô tội nhưng vẫn đổ lỗi lên đầu anh. Khi đó anh nói, anh cảm hận nhất là sự bất công trong công việc. Tỉnh lại rồi, anh còn thể rằng nếu sau này làm sếp, nhất định sẽ không để nhân viên chịu ấm ức như vậy.”

“Em—!” Trình Hạo Nhiên chết sững, không thốt nên lời.

Tôi cười lạnh: “Chúc mừng anh, cuối cùng anh cũng trở thành kẻ mà chính mình từng căm ghét. Vì Thẩm Bình mà chẳng tiếc thủ đoạn.”

Tôi quay người bỏ đi. Nhưng lòng tôi rối loạn, bước chân loạng choạng, suýt ngã. Trình Hạo Nhiên vội đỡ tôi, tôi lập tức hất tay hắn ra, tức giận quát: “Tránh cái tay bẩn thỉu của anh ra!”

Hắn thấp giọng: “Sao vậy vợ, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, sao em lại tức giận như vậy?”

Tôi nghiến răng: “Anh thật xấu xa. Ai mà không nhìn ra cái bộ dạng giả nhân giả nghĩa của anh chứ. Ghê tởm!”

Hắn vội vàng thanh minh: “Vợ, anh không có.”

Tôi cay đắng nói: “Đừng gọi tôi là vợ. Tôi không gánh vác nổi.”

Chương 4: Chương 4

6.

Sau khi kiểm tra camera giám sát, cuối cùng cũng tìm được bằng chứng chứng minh lỗi là do Thẩm Bình. Công ty bên đó vốn đã hoàn toàn thất vọng về cô ta. Lại thêm chuyện lần này, Thẩm Bình bị hủy tư cách thực tập.

Một tháng sau, Trình Hạo Nhiên chính thức nhậm chức giám đốc kinh doanh.

Hai tháng sau, Thẩm Bình lại đến công ty chúng tôi thực tập, vẫn với tư cách thực tập sinh. Vị trí làm việc ở nhóm một bên kinh doanh, mà tổ trưởng bên đó lại chính là tâm phúc của Trình Hạo Nhiên - Vương Cương.

Từ đó trở đi, dù công việc bận rộn, Trình Hạo Nhiên vẫn thường mang mấy file PPT đơn giản về nhà, giúp Thẩm Bình kiểm tra và chỉnh sửa, chỉ mong cô ta có thể thuận lợi qua cửa. Hắn đã dành tâm sức cho người ngoài, tôi cũng chẳng cần phải lo nghĩ cho hắn nữa.

Tôi bắt đầu không nấu bữa sáng, chỉ ra cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn sẵn, vừa đi vừa ăn một mình. Bữa tối cũng ăn với đồng nghiệp rồi mới về nhà. Không còn chuẩn bị đồ ăn khuya hay hoa quả. Trước kia, dù bận rộn đến đâu, chúng tôi vẫn dành ra chút thời gian thư giãn cùng nhau.

Giờ tôi chỉ giặt quần áo của mình, phơi khô rồi gấp gọn.

Trình Hạo Nhiên vốn không quen làm việc nhà. Đến khi không còn quần áo để mặc, hắn mới nhớ ra phải cho đồ bẩn vào máy giặt. Giặt xong lại quên lấy ra, đến lúc mở cửa máy giặt, bên trong đã bốc mùi hôi thối. Cuối cùng, hắn cũng chậm chạp nhận ra điều gì đó, nhắn tin cho tôi:

【Vợ ơi, mình nói chuyện chút đi?】

Từ khi yêu nhau trong bí mật đến nay, đây là lần đầu tiên hắn ngang nhiên nhắn tin cho tôi trong giờ làm việc.

Tôi chỉ trả lời một câu ngắn gọn:

【Đang đi công tác.】

Sau đó, hắn lập tức nhận trách nhiệm tiếp quản việc liên hệ với công ty tổ chức tiệc cưới, cố ý lấy lòng tôi:

“Vợ ơi, ngày cưới quan trọng lắm, em cứ tập trung công tác đi. Chuyện chuẩn bị hôn lễ để anh lo, có gì anh sẽ báo cáo lại với em.”

Hắn bỗng dưng tỏ thái độ này khiến tôi có chút bất ngờ.

Con người hắn, ngoài nóng trong lạnh, khô khan khép kín, có chuyện gì cũng giấu trong lòng, đã thành thói quen. Dĩ nhiên, ở chốn công sở, hắn lại là một dáng vẻ khác. Nhưng tôi bỗng dưng chẳng còn hứng thú nói chuyện với hắn nữa.

Tôi vẫn tiếp tục chiến tranh lạnh với hắn.

Lúc này, chính cái sự “chậm tiêu” của hắn lại cứu hắn một bàn thua trông thấy. Nói trắng ra là hắn không nhạy cảm với áp lực, khả năng chịu đựng rất lớn. Nhờ thế mà hắn có thể nổi bật giữa một nhóm nhân tài. Hắn rất kiên trì.

Thời gian trôi qua, lòng tôi dần nguôi ngoai. Thực ra, trong chuyến công tác này, thời gian cũng khá linh hoạt. Ban ngày làm việc xong, tôi có thể dạo quanh công viên, tận hưởng ánh nắng ấm áp, cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn.

Tôi đưa tay che mặt, tách mình ra khỏi thế giới xung quanh. Tôi tự hỏi bản thân, liệu tôi có còn muốn kết hôn với Trình Hạo Nhiên hay không.

Câu trả lời vẫn là có. Tôi muốn có một kết cục với hắn. Vậy nên tôi cố gắng nghĩ theo hướng tích cực. Vì muốn kết hôn với tôi, hắn đã nỗ lực rất nhiều, thậm chí đang cố gắng khắc phục những thiếu sót trong tính cách của mình.

Hắn vừa mới nhận chức quản lý kinh doanh, còn chưa đứng vững, vẫn cần tạo dấu ấn riêng, vậy mà vẫn cố gắng dành thời gian chăm lo từng chi tiết nhỏ cho hôn lễ, luôn chủ động giữ liên lạc với tôi.

Thế nên, sau cùng, tôi tự thuyết phục mình rằng có lẽ Trình Hạo Nhiên chỉ đơn thuần muốn giúp đỡ một người đồng hương, một đàn em cùng trường mà thôi, cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Dù sao, quê hương chúng tôi nhỏ bé, xa xôi lạc hậu, thi đỗ đại học đã là chuyện không dễ dàng.

Trong bối cảnh có một hôn lễ đang chờ phía trước, Thẩm Bình dần trở nên không còn quan trọng nữa.

Cũng chẳng còn chương mắt như trước.

7.

Nhưng tôi nhanh chóng bị vả mặt, ngay cả bản thân tôi cũng thấy kỳ lạ, lẫn lộn nơi thành phố lớn đến hôm nay, vậy mà vẫn còn ngây thơ đến thế.

Tiểu Phỉ nhận tin báo cho tôi biết rằng, trong tổ một, sai sót trong công việc của Thẩm Bình đã trở thành chuyện thường ngày. Không chỉ ảnh hưởng đến công việc của tổ hai chúng tôi, đôi khi còn khiến chúng tôi phải đứng ra chịu trách nhiệm thay.

Hiện tại, Tiểu Phỉ đang tạm thời đảm nhận vị trí của tôi, cô ấy đã nhiều lần tranh luận với cấp trên về vấn đề này. Nhưng Trình Hạo Nhiên lại công khai thiên vị Thẩm Bình, khiến tổ hai vô cùng bất mãn.

Tôi lập tức dặn cô ấy tổng hợp lại toàn bộ sự việc, chờ tôi trở về sẽ báo cáo với tổng giám đốc. Đồng thời, tôi cũng yêu cầu cô ấy cùng đồng nghiệp trong tổ theo sát mọi hành động của Thẩm Bình, dù là công việc hay chuyện riêng tư. Nếu phát hiện bất cứ điều gì bất thường, lập tức báo ngay cho tôi.

Tôi bảo cô ấy rằng, với sự bất công ngấm ngấm như thế này, chúng ta cần phải vạch trần, tốt nhất là để tất cả mọi người đều biết. Chỉ có như vậy, chúng ta mới có được sự bảo vệ. Ngoài ra, hãy tìm kiếm đồng minh. Nếu tổ hai chúng ta đã từng phải chịu đựng vì Thẩm Bình, chắc chắn nội bộ tổ một cũng không tránh khỏi. Nếu có thể liên kết lại, sớm muộn gì cô ta cũng phải rời đi.

Tiểu Phỉ tiếp thu ý kiến và tỏ vẻ đồng tình. Không lâu sau, tin tức về đời tư của Thẩm Bình cũng được truyền đến. Cô ta đã thuê một căn hộ gần công ty. Trên mạng xã hội, cô ta thường xuyên khoe khoang về cuộc sống hạnh phúc của mình.

Ví dụ như:

“Ông trời biết tôi số khổ, nên đã ban tặng cho tôi một vị đại ca thiên thần.”

“Tôi không hề nghĩ đến chuyện phải lắp rèm cửa sổ, may mà đại ca nhắc nhở.”

“Tôi không biết cách lắp rèm, đương nhiên đại ca sẽ ra tay giúp đỡ. Anh ấy là siêu nhân của tôi.”

“Tôi nói rằng mình chưa từng ăn bánh kem nhưng đồ, vậy là đại ca mua ngay cho tôi. Anh ấy còn dặn không được ăn trong văn phòng, phải đợi tan làm về nhà rồi ăn. Nhưng tôi không nhịn được, lén nếm thử một miếng. Thật sự rất ngon, cảm giác mềm như nhung vậy.”

“Đồ đạc trong nhà dần dần được sắm sửa đầy đủ. Đại ca vừa bỏ tiền, vừa bỏ công, công lao không thể không kể đến.”

Chương 5: Chương 5

8.

Nhìn từng dòng từng chữ này, tôi bỗng nhiên trầm mặc.

Tôi và Trình Hạo Nhiên cũng vừa mới mua nhà, hiện đang trong quá trình sửa sang. Anh ấy vừa bận công việc, vừa phải giám sát tiến độ thi công, ngay cả kế hoạch hôn lễ cũng do anh ấy tự tay sắp xếp.

Vậy mà bên này, anh ấy còn có một "cô em gái" không biết từ đâu xuất hiện để chăm lo.

Thật sự làm khó anh ta rồi.

Lúc này, bộ phận tài chính gửi lên nhóm chat nội bộ một danh sách tạm ứng lương của nhân viên. Tôi bất ngờ phát hiện, Trình Hạo Nhiên đã ứng trước mười vạn tệ. Phản ứng đầu tiên của tôi chính là: Anh ta đã tiêu số tiền đó cho Thẩm Bình.

Không chần chừ, tôi lập tức nhắn tin chất vấn:

“Anh tiêu số tiền đó vào việc gì?”

Anh ta gửi lại cho tôi một bức ảnh, đó là mẫu nhẫn kim cương với mức giá được niêm yết mười hai vạn.

Anh ta còn cảm thán:

“Nếu đám cưới của chúng ta tổ chức vào năm sau thì tốt biết mấy. Khi ấy lương anh sẽ cao hơn, không cần phải ứng trước để mua nhẫn nữa.”

Tôi suy nghĩ một chút, căn hộ thuê của Thẩm Bình hẳn là không cần tiêu tốn số tiền lớn như vậy. Nửa tin nửa ngờ, tôi dò hỏi thêm:

“Anh đã đặt cọc chưa? Sao lại tiêu nhiều tiền như thế mà không hỏi em?”

Anh ta vội vàng trả lời:

“Anh đâu dám tự quyết, chọn nhẫn nhất định phải có em đi cùng.”

Tôi tiếp tục giả vờ nghi ngờ:

“Anh thật sự chưa đặt cọc?”

Anh ta lập tức gửi ảnh chụp màn hình tin nhắn với nhân viên bán hàng. Trong cuộc trò chuyện, nhân viên kiên trì thuyết phục, nhưng anh ấy luôn nói phải chờ tôi về rồi mới quyết định. Nhẫn cưới đúng thật là có giá mười hai vạn. Đây cũng chính là điều tôi muốn xác nhận.

Nhưng tôi lại chẳng hề cảm thấy yên lòng.

Tôi sợ hãi.

Tôi sợ rằng, số tiền mà anh ấy ứng trước thực chất không phải để mua nhẫn, mà là để sắm sửa đồ đạc cho Thẩm Bình. Kết quả mà tôi cố gắng thăm dò, đúng là điều tôi mong muốn. Nhưng chẳng hiểu sao, trong lòng tôi vẫn thấy vô cùng khó chịu.

Hơn nữa còn cảm thấy bản thân thật chật vật.

Việc đầu tiên tôi làm sau khi trở về thành phố không phải là về nhà, mà là đến trường học của Thẩm Bình, lấy danh nghĩa giám sát viên từ công ty thực tập của cô ta để tiến hành một cuộc điều tra.

Trường học của cô ta chỉ là một trường hạng ba, nhưng nhìn chung bầu không khí cũng khá nghiêm túc. Tôi hỏi thăm một số bạn cùng lớp của cô ta và phát hiện, mặc dù Thẩm Bình nhận trợ cấp học bổng, nhưng vẫn mua đồ hiệu. Vì chuyện này, trường học đã từng gọi cô ta lên nói chuyện.

Sau đó, dựa vào thông tin cô ta cung cấp cho trường, tôi tìm đến nơi cô ta đang ở. Đúng giờ tan làm, tôi đi thẳng đến đó. Tôi đứng dựa vào góc tường, nép mình trong bóng tối chờ đợi.

Cửa thang máy mở ra, Thẩm Bình bước ra ngoài, khoác một chiếc túi nhỏ, tay không cầm gì. Phía sau cô ta là Trình Hạo Nhiên, trên tay anh ta xách theo một đồng túi lớn túi nhỏ, trông có vẻ rất vất vả.

Tôi biết Trình Hạo Nhiên rất biết cách chăm sóc tôi, nhưng không ngờ anh ta cũng biết chăm sóc những cô gái khác. Hai người họ không phát hiện ra tôi, cứ thế đi vào nhà. Thẩm Bình nói:

“Trình đại ca, cảm ơn anh đã cho em một mái nhà. Em xuất thân nghèo khó, chẳng biết bài trí nhà cửa thế nào. Nếu không có anh, em thật sự không biết phải làm sao.”

Sau đó, cô ta lại nói tiếp:

“Chờ em ổn định, em sẽ mời anh qua nhà tân gia.”

Trình Hạo Nhiên đáp:

“Là đồng hương với nhau, ai cũng có lúc khó khăn, có chuyện gì thì cứ tìm anh.”

Ngay lúc họ sắp đóng cửa, tôi chậm rãi bước tới. Cả hai nhận ra có điều bất thường, không vội đóng cửa nữa mà quay lại nhìn tôi. Thấy tôi, họ đều lộ vẻ sửng sốt, thậm chí có chút hoảng loạn. Thẩm Bình lập tức thủ thế phòng bị, buột miệng hỏi:

“Sao chị lại tới đây?”

Tôi cười lạnh:

“Nghe nói cô gây không ít phiền phức cho cấp dưới của tôi, nên tôi đặc biệt đến gặp cô một chuyến.”

Rồi tôi quay sang nhìn Trình Hạo Nhiên, giọng mỉa mai:

“Nghe nói anh ra mặt che chở cho nữ cấp dưới, cảm giác cũng khá sung sướng nhỉ? Tôi cũng muốn đến chứng kiến một chút.”

Sắc mặt Trình Hạo Nhiên lập tức thay đổi:

“Em đang nói bậy bạ gì vậy? Ai xúi giục em? Toàn những chuyện không đầu, lớn tuổi rồi mà còn không sợ người ta cười cho à?”

Tôi hừ lạnh:

“Ai cười tôi? Cô ta à?”

Tôi chỉ vào Thẩm Bình, nói tiếp:

“Cô ta suốt ngày gây trò cười cho thiên hạ, cô ta có tư cách cười tôi ư? Còn đồng nghiệp trong công ty nữa, anh nói họ cười tôi? Anh có dám nghe thử xem họ đang cười nhạo hai người thế nào không?”

Tôi cảm giận nói. Trình Hạo Nhiên hít sâu một hơi:

“Có gì về nhà rồi nói.”

Tôi đẩy anh ta ra, chen vào giữa hai người họ, sải bước đi vào căn nhà. Quan sát xung quanh một vòng, tôi lấy điện thoại ra bắt đầu quay video. Trình Hạo Nhiên tức giận lao đến, lớn tiếng chất vấn:

“Em đang làm gì vậy?”

Tôi không để ý đến anh ta, vừa đi vừa quay, chẳng mấy chốc đã quay hết căn hộ một phòng ngủ một phòng khách này. Trình Hạo Nhiên đứng chắn trước Thẩm Bình, nghiêm giọng:

“Rốt cuộc em muốn làm gì?”

Tôi cười khẩy. Đúng là ngu ngốc, đến giờ còn chưa hiểu ý tôi.

Tôi lập tức gửi video cho Tiểu Phỉ, nhờ cô ấy giữ lại. Sau đó, tôi nhìn Trình Hạo Nhiên bằng ánh mắt trào phúng:

“Nghĩ tôi muốn đánh cô ta à?” Tôi chỉ vào Thẩm Bình.

“Tôi đánh cô ta làm gì? Cô ta là kẻ thứ ba chắc?”

Trình Hạo Nhiên thở dài, kéo tay tôi:

“Có chuyện gì về nhà rồi nói.”

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta:

“Nói ở đây cũng không sao.”

Tôi nhìn quanh bốn phía rồi chậm rãi nói:

“Tôi đã đến trường cô ta rồi.”

Vừa dứt lời, sắc mặt cả hai người họ đồng loạt thay đổi. Tôi không quan tâm, tiếp tục:

“Cô ta vẫn còn nợ tiền vay sinh viên, còn nợ tiền bạn bè. Vậy số tiền mua đồ đạc trong căn nhà này là từ đâu ra?”

Thẩm Bình không nhin được nữa, cô ta vốn đứng nửa người sau Trình Hạo Nhiên, lúc này nhảy ra phản bác:

“Hai tháng nay tôi có lương!”

Chương 6: Chương 6

Tôi bình thản đáp:

“Tôi biết. Nhưng một lúc mua nhiều đồ thế này, chắc không đủ đâu nhỉ? Vậy ai trả tiền cho cô? Quan hệ giữa hai người là gì?”

Thẩm Bình tức giận quát lên:

“Chị đừng có vu khống tôi!”

Tôi gật đầu:

“Tôi không có ý đó. Tôi chỉ định đăng tải đoạn video vừa quay để mọi người tự đánh giá.”

Rồi tôi quay sang Trình Hạo Nhiên, lạnh nhạt nói:

“Tôi sẽ kiểm tra tài khoản của anh, xem có khoản nào chi cho cô ta không. Dù hai người không có quan hệ bao nuôi, nhưng thân mật quá mức cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ. Sau này anh muốn bao che cho cô ta cũng khó đấy.”

Đến lúc này Thẩm Bình mới phản ứng kịp:

“Chị dựa vào đâu mà kiểm tra tài khoản của anh ấy? Chị là gì của anh ấy?”

Tôi bật cười:

“Tôi là vợ anh ta, đã đăng ký kết hôn nhưng chưa tổ chức tiệc cưới.”

Sắc mặt Thẩm Bình cứng đờ, mím chặt môi, không nói lời nào. Tôi quay người bỏ đi, Trình Hạo Nhiên vội vàng đuổi theo, nắm lấy tay tôi:

“Giai Ninh, em đang làm ầm cái gì vậy? Em biết rõ anh với Thẩm Bình không phải loại quan hệ đó mà!”

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta:

“Tôi không biết. Cảm giác mà hai người đem lại cho tôi chính là loại quan hệ đó. Còn nữa, tôi mệt rồi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Anh ta bắt lực buông tay tôi ra. Tôi và Trình Hạo Nhiên ngoài việc cùng trả góp tiền nhà, còn để chung tiền lương vào một tài khoản để lo việc sửa nhà và tổ chức đám cưới. Tài khoản đó đứng tên tôi, tôi muốn kiểm tra lúc nào cũng được.

Anh ta đã tạm ứng trước mười vạn, nếu chưa chi tiêu gì thì số dư vẫn phải là một con số tròn trĩnh.

10.

Sau khi tôi về đến nhà không lâu, Trình Hạo Nhiên cũng trở về. Hắn vào bếp nấu ăn, còn tôi thì ngủ quên.

Sau đó, hắn gọi tôi dậy cùng ăn cơm. Tôi ăn một cách chậm rãi, suốt bữa ăn cả hai chẳng nói với nhau lời nào, không khí trong nhà tĩnh lặng đến đáng sợ.

Một lúc lâu sau, tôi hỏi hắn: "Nguyên liệu nấu ăn từ đâu ra? Đừng nói là anh với Thẩm Bình đi mua, vốn định nấu xong rồi ăn chung nhé?"

Trước câu hỏi sắc bén của tôi, hắn chỉ cúi đầu ăn, không trả lời. Tôi ăn vội vài miếng, đặt bát đũa xuống rồi chột nói:

"Chia tay đi. Sống thế này chẳng có ý nghĩa gì nữa."

Trình Hạo Nhiên vẫn cúi đầu, bình tĩnh đáp: "Anh sẽ thay đổi. Đừng nhắc đến chia tay nữa, chúng ta đã nhận giấy kết hôn rồi, là vợ chồng của nhau cả đời."

Tôi chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn, đến mức hắn càng lúc càng khó nuốt trôi cơm. Hôm sau, Trình Hạo Nhiên xin nghỉ nửa ngày, không ai biết hắn đi đâu.

Tôi tìm Lý Chính Càn, báo cáo lại việc trong thời gian tôi vắng mặt, các thành viên trong nhóm đã chịu bất công thế nào. Giám đốc Lý nói sẽ xử lý nghiêm túc.

Ông ấy nắm được tình hình là đủ. Còn về đoạn video ghi lại hình ảnh trong nhà Thẩm Bình tối qua, tôi và Tiểu Phi đã bàn bạc, quyết định tạm thời không công khai. Giữ lại làm bằng chứng, để răn đe, khiến bọn họ không dám giở trò nữa.

Buổi trưa, tôi cùng đồng nghiệp trong nhóm ra ngoài ăn mừng. Chúng tôi cũng mua trà sữa cho toàn bộ nhóm 1, trong đó không ít người là đồng minh. Ai nấy đều ngậm miệng, không cần nói ra cũng biết.

Tôi tin rằng chỉ cần chúng tôi cùng nhau nỗ lực, chẳng bao lâu nữa có thể đá Thẩm Bình ra khỏi công ty. Nhưng ngay lúc ấy, thông báo chính thức về việc chuyển chính của cô ta cũng được ban hành, chức vụ vẫn là thư ký của Trình Hạo Nhiên. Thật may mắn, từ nay về sau không cần phải bôn ba chạy việc bên ngoài, không cần uống rượu xã giao nữa rồi.

Tiểu Phi có chút chán nản, tôi đặt tay lên vai cô ấy, nhẹ giọng nói: "Có tôi đây."

Tôi sắp nghỉ việc rồi, đây là lợi thế lớn nhất của tôi. Tôi không còn gì để mất.

Tối hôm đó về đến nhà, tôi bỗng nghĩ, mọi chuyện đã đến mức này, có phải tôi thực sự nên cân nhắc chia tay với Trình Hạo Nhiên không?

Trước mặt sếp, hai chúng tôi đã xé toang mặt nạ. Trước mặt cấp dưới, lập trường cũng rõ ràng, đứng ở hai chiến tuyến.

"Đạo bất đồng, bất tương vi mưu."

Bây giờ chúng tôi đã đứng trước một ngã rẽ. Nếu thực sự chia tay, tôi sẽ không cần phải nghĩ việc nữa. Tôi ngồi trên sofa, chìm vào suy tư. Tôi nghĩ, ít nhất thì cũng phải tạm hoãn hôn lễ lại, chờ đến khi tôi suy nghĩ thấu đáo rồi mới quyết định bước tiếp.

Mối quan hệ giữa tôi và Trình Hạo Nhiên cần được đánh giá lại một lần nữa. Nghĩ đến đây, lòng tôi bỗng trĩu nặng. Trong căn phòng tĩnh lặng vang lên tiếng mở cửa, tôi nhìn về phía cửa ra vào, ánh mắt lạnh lẽo.

Trình Hạo Nhiên trở về, hắn nhìn tôi một cái nhưng không nói gì, động tác nhẹ nhàng. Tôi ngồi im, hắn bước đến trước mặt tôi, ngồi xổm xuống rồi lấy ra một tập tài liệu, trên đó ghi rõ hai chữ "Công chứng".

Hắn lật ra cho tôi xem, bên trong là các điều khoản về tài sản trước và sau hôn nhân. Hiện tại, căn nhà này được tính là tài sản trước hôn nhân của tôi. Khoản vay chung của hai vợ chồng cũng được tính vào tài sản cá nhân của tôi.

Trong đó còn ghi rõ: Nếu Trình Hạo Nhiên ngoại tình sau khi kết hôn, có chứng cứ xác thực, hắn sẽ ra đi tay trắng.

Tất cả đều là tự nguyện. Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt trong trẻo, không khác gì năm hắn còn trẻ. Mũi tôi cay xè, bỗng dưng rất

muốn khóc.

Hắn ôm tôi vào lòng, dịu dàng vỗ về: "Trong lòng anh, Thẩm Bình không đáng giá bằng một ngón chân của em. Em cứ yên tâm làm cô dâu của anh. Anh sẽ khiến em hạnh phúc.

"Còn về Thẩm Bình, giúp đến đây là đủ rồi. Sau này anh sẽ không làm chuyện gì quá đáng nữa."

Cuối cùng, tôi bật khóc nức nở. Tôi cứ nghĩ rằng mình sắp mất Trình Hạo Nhiên, điều đó khiến tôi sợ hãi. Phía sau là khoảng trống mênh mông, cảm giác này thật tệ.

Ý nghĩ chia tay vừa nảy sinh đã bị tôi mạnh mẽ đè xuống.

Chương 7: Chương 7

11.

Chuyện đã đến nước này, tôi quyết định giải quyết kẻ gây ra rắc rối.

Tôi và Tiểu Phỉ liên thủ, rủ thêm một đồng nghiệp ở nhóm Một, ba người hợp tác, chuẩn bị gài bẫy Thẩm Bình. Người đồng nghiệp kia cũng từng khổ sở vì Thẩm Bình. Anh ta xuất thân từ khối tự nhiên, có không ít bạn bè giỏi máy tính.

Thế là, một vài ảnh chụp màn hình cuộc trò chuyện trên WeChat của Thẩm Bình bất ngờ xuất hiện trong nhóm chat chung của công ty.

Thẩm Bình: [Trình ca, anh và Triệu Giai Ninh thật sự là người yêu sao?]

Trình Hạo Nhiên: [Phải.]

Thẩm Bình: [Trình ca, em thấy chị Triệu hung dữ quá, có phải chị ấy ghét em không?]

Trình Hạo Nhiên: [Đừng nghĩ nhiều, làm tốt công việc của mình là được.]

Thẩm Bình: [Nhưng phải làm sao đây, em không thích làm việc, chỉ thích mơ mộng thôi. Tiếc là giấc mộng nào rồi cũng phải tỉnh, em buồn lắm.]

Lúc này, Trình Hạo Nhiên dừng một lúc lâu mới trả lời.

Trình Hạo Nhiên: [Chăm chỉ làm việc đi, đừng phạm phải mấy sai lầm sơ đẳng nữa. Anh giúp em dọn dẹp rắc rối cũng mệt lắm. Nếu thấy áp lực quá thì tìm bạn trai mà yêu đương, đừng để thanh xuân trôi qua lãng phí.]

Thẩm Bình: [Em cảm thấy mình sắp phát điên rồi, lúc thì muốn khóc, lúc lại muốn cười.]

Trình Hạo Nhiên: [Có thời gian đó thì học cho thành thạo nghiệp vụ cơ bản của thư ký đi, suốt ngày buồn xuân nhớ thu chẳng có ích gì.]

Thẩm Bình: [Anh nói đúng lắm, anh là người thầy tốt của em. Không có anh, em biết phải làm sao đây? Sau này anh sẽ không bỏ mặc em chứ?]

Tin nhắn trả lời của Trình Hạo Nhiên không có trong ảnh chụp màn hình. Nhưng chừng đó cũng đủ để gây xôn xao rồi. Tôi nhờ người dùng thủ thuật công nghệ để buộc Thẩm Bình công khai mối quan hệ giữa tôi và Trình Hạo Nhiên.

Chuyện này có thể bị diễn giải theo nhiều cách khác nhau. Đúng từ góc độ của Thẩm Bình, cô ta không hiểu mấy bức ảnh này sao lại xuất hiện trong nhóm chung của công ty. Nhưng nếu bị ép đến mức không còn đường lui, cô ta sẽ bảo là mình vô tình gửi nhầm.

Đó có lẽ là lối thoát tốt nhất cho cô ta. Dù vậy, cô ta vẫn sẽ bị chúng tôi nắm thóp, đây lại là một sai lầm nữa của cô ta. Cộng thêm những vấn đề tôi đã báo cáo với Lý Chính Càn trước đó, lần này sẽ không thể để cô ta dễ dàng thoát thân.

Hơn nữa, bất kể cô ta có giải thích ra sao, đồng nghiệp trong công ty cũng sẽ tự có đánh giá của họ. Lần này, cô ta đã công khai mối quan hệ bí mật giữa tôi và Trình Hạo Nhiên. Tôi có thể không tiếp tục ở lại công ty, nhưng cũng sẽ có hình thức xử lý chính thức từ phía công ty.

Còn Thẩm Bình, với tư cách là kẻ vạch trần người khác, cô ta sẽ bị xem là kẻ tiểu nhân, sau này e rằng cũng khó mà đi đứng trong công ty, người người khinh ghét.

12.

Mục tiêu của tôi đã đạt được, nhưng trong lòng lại chẳng thấy vui vẻ gì. Những lời đối thoại sau đó, tâm tư của Thẩm Bình thực ra rất dễ hiểu.

Còn Trình Hạo Nhiên thì sao? Hắn biết rõ những suy nghĩ mập mờ của Thẩm Bình dành cho mình, miệng nói từ chối nhưng cơ thể lại chẳng hề tạo ra khoảng cách.

Tôi chỉ nhờ Tiểu Phỉ tìm người dùng công nghệ để tiết lộ mối quan hệ bí mật của tôi và hắn, sau đó đổ lỗi cho Thẩm Bình. Nhưng tôi không ngờ bọn họ lại cắt lấy những đoạn nào.

Thật lòng mà nói, tôi rất chán nản. Thái độ mập mờ của Trình Hạo Nhiên bày ra trước mắt tôi một cách tr@n trụi. Quả thực rất đau lòng.

Hắn không yêu tôi nhiều như tôi vẫn nghĩ. Tôi cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Một phần trong lòng tôi trở nên trống rỗng, một phần khác thì hoàn toàn sụp đổ.

Cảm giác chua xót, đắng cay, giống như có ai đó đang kéo lê từng thớ thịt ra khỏi cơ thể tôi vậy. Còn có cả sự phủ nhận chính

mình. Tôi bắt đầu thấy bản thân mình không đủ tốt.

Niềm vui chiến thắng nhanh chóng bị những cảm xúc tiêu cực cuốn trôi, chẳng còn lại bao nhiêu. Về sau, tôi cố gắng vực dậy tinh thần, đặt hy vọng vào việc công ty sẽ sa thải Thẩm Bình. Nhưng cuối cùng, dưới sự cản trở của Trình Hạo Nhiên, cô ta vẫn được giữ lại.

Hắn nói với tôi:

“Giai Ninh, Thẩm Bình vốn là người như vậy, cô ấy không có ác ý đâu, chỉ là làm việc quá cầu thả thôi. Thế nên anh phải đào tạo cô ấy, giúp cô ấy rèn luyện tính cẩn thận và tỉ mỉ.”

Tôi lạnh lùng đáp:

“Công ty này hết người rồi à? Sao anh cứ phải bám lấy cô ta?”

Trình Hạo Nhiên khẽ nhắm mắt lại, bộ dạng đầy mệt mỏi:

“Cô ấy là trường hợp đặc biệt, vừa là đồng hương, vừa là đàn em, lại từng có hoàn cảnh tương tự anh.”

Lại một lần nữa, tôi có ý định buông tay. Chuyện này thật sự quá vô nghĩa. Hắn không yêu tôi như tôi vẫn tưởng, thế nên cũng chẳng đặt nặng cảm xúc của tôi. Trong mối quan hệ này, ngoài cảm giác thất vọng, tôi còn thấy xấu hổ.

Đúng lúc này, tôi phát hiện mình đã mang thai. Một người bạn của tôi từng mang thai ngoài ý muốn, chẳng biết vì lý do gì mà sau khi sảy thai, cô ấy không thể có con được nữa.

Về sau, vì muốn có con, cô ấy tự giày vò bản thân đến mức kiệt quệ, thậm chí còn phải chịu đựng những lời mỉa mai của bác sĩ:

“Lúc còn trẻ thì chạy vào phòng phẫu thuật, đến khi già rồi thì chạy đến khoa hiếm muộn.”

Có bài học từ cô ấy, tôi cảm thấy lo lắng. Tôi hoang mang, phân vân, day dứt. Trình Hạo Nhiên tìm tôi nói chuyện, hẳn vừa trò chuyện phiếm vừa đề cập:

“Nhà ở quê sắp giải tỏa rồi, năm nay chắc chắn sẽ nhận được khoản bồi thường. Đến lúc đó, chúng ta đón mẹ em lên đây, bán căn nhà cũ của bà. Anh sẽ lấy tiền bồi thường, ghi rõ là tự nguyện tặng em, gộp hai khoản lại mua cho mẹ em một căn hộ nhỏ gần nhà mình, như vậy sẽ thuận tiện chăm sóc lẫn nhau.”

Đề nghị này chạm trúng điểm yếu trong lòng tôi. Hẳn biết tôi lo lắng nhất chính là mẹ mình. Tôi không từ chối. Nhưng tôi cũng chẳng đưa ra câu trả lời.

Chương 8: Chương 8

Tiến thoái lưỡng nan.

Nếu là trước đây, chắc tôi đã vui mừng khôn xiết. Nhưng lúc này, tôi lại thấy u ám vô cùng. Hẳn li3m đôi môi khô nứt, chân thành nói với tôi:

“Anh nghĩ như thế này... Thẩm Bình đã mất đi tư cách tốt nghiệp, chuyện này là do anh gây ra. Vậy thì hãy để anh làm tròn trách nhiệm.”

“Anh sẽ để cô ấy khởi đầu tại đây, vượt qua giai đoạn thử việc. Đợi đến khi cô ấy có đủ kinh nghiệm, anh sẽ điều chuyển đi hoặc để cô ấy tìm việc khác. Với kinh nghiệm làm thư ký này, cô ấy sẽ dễ dàng kiếm được công việc hơn.”

Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn, như thể muốn xuyên thấu lớp vỏ bọc bên ngoài để nhìn vào tận sâu trong tâm can hắn. Hắn không né tránh, cứ để mặc tôi quan sát.

Tôi nói tôi cần suy nghĩ thêm.

Hắn vô cùng kinh ngạc, như thể cho rằng đề nghị và sự chân thành của hắn đủ để thuyết phục tôi.

Tôi còn chần chừ gì nữa? Vậy nên hắn lại tiếp tục tăng thêm lợi ích:

“Sau này, anh sẽ giao nộp thẻ lương cho em, em phát tiền tiêu vật cho anh là được.”

Đôi môi khô khốc của hắn khẽ run lên khi khuyên nhủ tôi:

“Sau này, anh sẽ cố gắng thăng tiến, cũng sẽ nỗ lực trở thành một người chồng tốt, sẽ không để em phải thất vọng.”

Tôi khẽ thở dài.

Chỉ còn một tháng nữa là đến ngày cưới, người thay thế tôi trong công việc cũng đã được công ty sắp xếp ổn thỏa.

13.

Vào ngày cưới của tôi, có rất nhiều người đến tham dự.

Ngoài ra, Trình Hạo Nhiên còn dự định tổ chức một buổi tiệc linh đình ở quê nhà nên hôm nay khách mời chủ yếu là đồng nghiệp và bạn bè.

Tôi đã nói với anh ấy về chuyện mang thai.

Lúc ấy, trong mắt anh ấy như có những vì sao lấp lánh. Anh bật dậy khỏi ghế, đi đi lại lại giữa phòng khách, hai tay nắm chặt thành quyền, còn giơ lên không trung vung vẩy mấy cái, không thể che giấu được sự phấn khích. Nhân lúc bầu không khí đang tốt đẹp, tôi nói với anh ấy:

"Việc sắp xếp trang trí tiệc cưới và trình tự buổi lễ em không lo được, phải tập trung dưỡng thai. Hay là anh nhờ Thẩm Bình giúp một tay đi? Cô bé đó có tình ý với anh, để cô ta tận mắt chứng kiến hạnh phúc của chúng ta, có khi sẽ hết mơ tưởng hảo huyền."

Trước yêu cầu của tôi, anh ấy không nghĩ nhiều mà lập tức đồng ý.

Đồng thời còn an ủi tôi:

"Là lỗi của anh, lúc trước không nói với cô ấy chuyện anh sắp kết hôn, khiến cô ấy nảy sinh suy nghĩ không nên có. May mà thời gian chưa lâu, tình cảm cũng chưa sâu đậm. Em đừng nghĩ nhiều, cô ấy rồi sẽ thay đổi thôi."

"Đặt mình vào hoàn cảnh đó mà nghĩ, nếu em biết người ta đã có vợ rồi, em còn tơ tưởng nữa không?"

Tôi đáp lại anh bằng một câu đầy ẩn ý:

"Anh không hiểu phụ nữ đâu. Cô ấy từng bảo anh mua bánh kem nhưng đồ cho mình đúng không? Cô ấy nói mình chưa từng ăn đúng không? Nhưng khi em đến trường cô ấy, bạn bè cô ấy lại bảo rằng cô ấy sống không hề tiết kiệm, bánh trái thường xuyên để hỏng rồi vứt đi."

Anh ta đang vui mừng nên không để tâm, chỉ kích động ôm lấy tôi:

"Bà xã, anh sẽ giữ khoảng cách với cô ấy. Chúng ta chịu đựng thêm một năm nữa, một năm sau, đợi cô ấy trưởng thành hơn, anh sẽ điều cô ấy sang bộ phận kinh doanh. Làm thêm hai năm nữa, có kinh nghiệm rồi, cô ấy có thể rời công ty tự lập. Từ đó chúng ta không còn liên quan gì đến nhau."

Sắc mặt tôi không thay đổi, nhưng trong lòng lại dâng lên từng cơn sóng ngầm. Một năm làm trợ lý bên cạnh, hai năm làm cấp dưới, ba năm này ai mà yên tâm cho được?

Thẩm Bình ban đầu không thực tập ở công ty chúng tôi, cô ta bị đuổi việc ở chỗ khác, rồi chính Trình Hạo Nhiên kéo cô ta vào đây. Trách nhiệm do chính anh ta chủ động gánh vác, dần dần

lại biến thành gánh nặng không thể dứt bỏ, ai biết sau này sẽ thế nào?

Tôi không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nhìn khung cảnh nhộn nhịp, náo nhiệt của hôn lễ, tôi chỉ chờ xem vở kịch sắp bắt đầu. Còn về bản thân buổi lễ, dường như tôi đã bỏ quên mất ý nghĩa của nó. Mọi trình tự trong hôn lễ đều diễn ra suôn sẻ, lúc tôi và Trình Hạo Nhiên xuống dưới mời rượu khách khứa cũng không có vấn đề gì.

Nhưng đi được một nửa, màn hình lớn bất ngờ phát đoạn video quay lại cảnh Thẩm Bình mặc váy cưới của tôi. Cô ta mặc bộ váy cưới của tôi, đặt vương miện lên đầu, soi đi soi lại trước gương, thỉnh thoảng còn nói gì đó với điện thoại.

Ống kính tiến lại gần, giọng nói của cô ta vang lên rõ ràng:

"Anh Trình, em mặc đẹp không? Anh phải thừa nhận đi, vẫn là tuổi trẻ thì tốt hơn đúng không?"

Trình Hạo Nhiên giận dữ quát:

"Em đang làm gì đấy, mau cởi ra ngay!"

Thẩm Bình khúc khích cười:

"Anh Trình, anh bảo em tìm người yêu đi, em đã tìm rồi, nhưng chẳng có cảm giác gì cả. Em chỉ thích anh thì phải làm sao bây giờ?"

Bên kia vang lên tiếng thở d ộc nặng nề, có vẻ giận không chịu nổi. Một lúc lâu sau, giọng nói của anh ta mới trở thành một tiếng thở dài:

"Cởi ra đi. Anh cho em thời gian để thích ứng. Đừng làm quá, nếu quá đáng quá anh sẽ mặc kệ em đấy."

Một hồi lâu sau, anh ta lại nói:

"Chuyện em lén mặc váy cưới, đừng để chị dâu em biết, cô ấy có bệnh sạch sẽ."

Bên dưới ồ lên xôn xao.

Tất cả những điều này đều là kế hoạch tôi đã sắp xếp từ trước, phương thức thực hiện vẫn giống lần trước. Tôi muốn mọi người hiểu lầm rằng Thẩm Bình đã cố ý làm vậy, cô ta cố tình khiêu khích tôi, muốn phá hỏng đám cưới này, muốn hủy hoại gia đình tôi.

Bởi vì chính cô ta là người lo liệu toàn bộ quá trình tổ chức hôn lễ của tôi, cũng là người có quyền điều khiển màn hình lớn nhất. Nếu nói cô ta không có khả năng làm chuyện này, thì với sự hướng dẫn tận tình của Trình Hạo Nhiên trong thời gian qua, cô ta cũng đã tiến bộ rất nhiều. Cho nên lần này, cô ta không thể thoát tội.

Tôi hy sinh đám cưới của mình để đổi lại việc cô ta mất đi công việc. Tôi không muốn cô ta tiếp tục ở bên chồng mình. Chúng tôi đã đi đến bước này rồi, tôi không muốn mất anh ấy. Đã chọn con đường này, thì phải dọn sạch chướng ngại vật.

Hiện tại, mọi thứ đang diễn ra thuận lợi, tay nghề của kỹ thuật viên mà Tiểu Phỉ tìm quả thực không thể chê vào đâu được. Dù là điện thoại hay camera giám sát, tất cả đều dễ như trở bàn tay.

Nhưng tại sao tôi lại thấy chóng mặt thế này?

Lẽ ra tôi chỉ định giả vờ ngất xỉu, dù sao thì phụ nữ mang thai bị ngất cũng là chuyện thường thấy. Như vậy tôi có thể hoàn toàn rửa sạch hiềm nghi của mình. Thế nhưng bây giờ tôi lại thực sự choáng váng, là vì lý do gì?

Lẽ nào việc nhìn thấy Thẩm Bình mặc váy cưới của tôi, nghe thấy cuộc trò chuyện vô liêm sỉ của bọn họ, thực sự khiến tôi chịu k1ch thích quá lớn?

Chưa kịp nghĩ rõ ràng, tôi đã hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Chương 9: Chương 9

14.

Khi tôi tỉnh lại lần nữa trong bệnh viện, toàn thân cảm đầy thiết bị, bác sĩ đang làm kiểm tra nhịp tim thai cho tôi. Trình Hạo Nhiên ngồi bên giường bệnh, mắt đỏ hoe, nắm chặt tay tôi.

Tay hần ẩm và khô, còn tay tôi lạnh và ướt đẫm.

Phát hiện tôi tỉnh lại, giọng hần khàn đặc, thô ráp: "Không sao rồi, Giai Ninh, không sao rồi. Em và con đều bình an."

Đáng lẽ câu đầu tiên tôi phải nói là: "Thẩm Bình thật giỏi đấy. Anh rước sói vào nhà, anh cũng quá giỏi rồi."

Mũi giáo chĩa thẳng vào Thẩm Bình. Nhưng không hiểu sao tôi lại thấy mệt mỏi vô cùng, nhắm mắt lại, để bản thân chìm vào cơn mê.

Trình Hạo Nhiên vừa lo vừa sợ, nhẹ nhàng lắc tôi: "Giai Ninh, Giai Ninh."

Hần quay sang hỏi bác sĩ bên cạnh: "Bác sĩ, cô ấy không sao chứ?"

Giọng bác sĩ vẫn bình tĩnh: "Vừa rồi là ngất xỉu, bây giờ chắc chỉ là mệt thôi. Nhịp tim thai bình thường, cứ tiếp tục theo dõi."

"Được." Giọng Trình Hạo Nhiên trầm thấp.

Hắn lại nói, mang theo vô vàn hối hận: "Là lỗi của anh. Thẩm Bình, anh sẽ xử lý. Anh sẽ không tùy tiện giúp đỡ người khác nữa."

Tôi có một cảm giác lạ lùng không thể diễn tả.

Tôi chẳng vui nổi.

Cuối cùng tôi cũng hạ được kẻ thứ ba, thắng lợi chẳng dễ dàng gì, nhưng trái tim tôi vẫn trống rỗng, không gì có thể lấp đầy. Gió lạnh ùa vào, mặc sức tung hoành, chẳng có gì cản lại. Tôi như thể đã quên mất một chuyện rất quan trọng, nhưng nghĩ mãi cũng chẳng ra đó là gì.

Tôi từ từ mở mắt, Trình Hạo Nhiên râu ria lởm chởm, đôi mắt đỏ ngầu. Tôi không nói gì, lại nhắm mắt lần nữa. Bàn tay hắn vốn đã nắm chặt tay tôi, nay càng siết chặt hơn. Nhiều năm sau, tôi tự hỏi bản thân, tại sao khi đó không để nghị ly hôn?

Bởi vì tôi thực sự cảm thấy Trình Hạo Nhiên không thể nào thích loại phụ nữ đó. Hồi hợt, quê mùa, ngu xuẩn, ngoài trẻ hơn tôi một chút thì dung mạo cũng chẳng bằng tôi.

Hắn chỉ là ham mới mẻ nhất thời. Dù sao chúng tôi cũng bên nhau nhiều năm rồi, có chán cũng là chuyện bình thường. Nói thật, tôi cũng hơi chán hắn, chỉ là tôi chưa bước qua ranh giới kia mà thôi. Sự thật chứng minh tôi sai lầm trầm trọng.

Ai ai cũng nói tôi thông minh, nhưng lại quên mất một điều: thông minh quá hóa dại.

Tôi tưởng mình nhìn thấu tất cả, tự tin vô cùng. Nhưng thực ra tôi chẳng hiểu ai cả. Tôi thậm chí còn chẳng hiểu nổi chính mình. Tôi đã tự đề cao bản thân. Tôi tưởng mình tỉnh táo, nhưng thực chất tôi chỉ đang tỉnh táo mà trầm luân.

Tôi giận, tôi hận, nhưng tôi cũng luyến tiếc, cũng bao dung.

Người đã bị tình yêu kéo đi về phía trước, thực ra không có đường quay đầu.

Ít nhất, nếu chưa đâm đầu vào tường thì sẽ không chịu quay đầu lại.

15.

Hai ngày trước ngày dự sinh, Trình Hạo Nhiên bắt đầu nghỉ phép năm. Cộng thêm chế độ nghỉ thai sản dành cho nam giới, lần này hẳn sẽ nghỉ khoảng một tháng.

Từ khi vào công ty, cả hai chúng tôi như những cỗ máy được lên dây cót, liều mạng làm việc, chưa từng nghỉ phép năm. Lần này, Trình Hạo Nhiên xem như quyết tâm buông tay mọi thứ, bàn giao công việc cho Lý Chính Kiến, tự mình chẳng màng gì khác, chỉ toàn tâm toàn ý ở bên tôi chờ sinh.

Chỉ riêng túi đồ đi sinh, hẳn đã kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần, sợ có gì đó bị bỏ sót. Hắn liên tục trao đổi với bảo mẫu, xác nhận xem trong nhà còn thiếu thứ gì không. Dáng vẻ bận rộn, chu toàn của hắn khiến tôi cảm thấy an ủi đôi phần.

Tôi biết không phải người đàn ông nào cũng vậy. Nhiều người miệng nói không giúp được gì, nhưng thật ra chỉ là lười, chẳng muốn động tay vào. Đến bản thân họ còn chưa lo xong, chỉ biết ỷ lại, hưởng hồ là san sẻ với vợ.

Ngày dự sinh chỉ là một mốc thời gian tương đối, chẳng ai biết chính xác hôm nào em bé sẽ chào đời. Chỉ có thể chờ đợi.

Chiều tối hôm đó, Trình Hạo Nhiên nhận được một cuộc gọi, bảo rằng có việc gấp ở công ty cần hắn qua một chuyến. Những kẻ như chúng tôi, không có bối cảnh gia đình, dù là vì lý do cá nhân gì đi chăng nữa, hễ chậm trễ công việc thì đều thành có tội.

Tôi bảo hấn đi nhanh lên, đừng chần chừ. Nếu đã quyết định sống cùng nhau thì phải nghĩ cho nhau, tôi cũng nên suy nghĩ cho hấn một chút. Hấn thay đồ rất nhanh, trước khi đi còn nói với tôi:

"Anh sẽ về sớm nhất có thể, anh không yên tâm để em một mình."

Lại chau mày một cái, nói thêm: "Tiền đền bù giải tỏa về chậm quá, nếu không thì để mẹ em qua đây trước đi."

Tôi giục hấn mau đi, lần này hấn thực sự rời khỏi nhà.

Hấn đi lúc khoảng sáu giờ, tám giờ tôi lên giường ngủ. Có người mang thai mất ngủ, có người lại ngủ không biết trời trăng, tôi thuộc loại thứ hai. Mơ màng giữa cơn buồn ngủ, tôi lại thấy bụng gò cứng. Đạo gần đây, các cơn gò xuất hiện khá thường xuyên, tôi buồn ngủ quá nên không để ý. Mãi đến khi nước ối tràn ra, thấm ướt cả ga giường, tôi mới giật mình nhận ra.

Lần này, cơn co thắt diễn ra theo chu kỳ, rất đều đặn. Hôm nay chính là ngày tôi sinh con. Nhưng Trình Hạo Nhiên lại không có ở đây. Tôi tự mình xuống giường thu dọn đồ đạc. Khoảnh khắc bàn chân chạm đất, nước ối lại ào ra, loang lổ khắp nền nhà.

Sợ lát nữa khi thu dọn đồ sẽ giẫm phải mà trượt ngã, tôi theo bản năng định cầm cây lau nhà lên lau sạch. Nhưng ngay sau đó, cơn đau nhói lên ở thắt lưng, cảm giác bụng nặng trĩu, khiến tôi hoảng hốt. Dù vậy, tôi vẫn quyết định lau sạch sàn trước rồi tính tiếp.

Dọn dẹp xong xuôi, tôi chợt nhận ra mình không nên tự bắt taxi đi bệnh viện. Nước ối tôi đã vỡ, nếu chảy ra trong xe, tài xế sẽ rất phiền lòng. Thậm chí có người còn cho là điềm xui. Tôi chẳng còn tâm trí bận tâm điều gì nữa, chỉ biết gọi cho Trình Hạo Nhiên, nhưng điện thoại đổ chuông mà không ai bắt máy.

Tôi quỳnh lên, suýt nữa thì nhảy dựng lên vì lo lắng.

Chợt lóe lên ý tưởng, tôi gọi 120, nói với nhân viên cấp cứu rằng mình sắp sinh nhưng bị trật chân, không thể tự đi ra cổng khu chung cư, mong họ có thể vào tận nơi đón tôi. Cuối cùng, tôi cũng đến được bệnh viện.

Có người sinh nhanh, có người sinh chậm. Tôi thuộc dạng sinh nhanh, vừa làm thủ tục nhập viện xong đã phải vào phòng sinh ngay.

Mọi người đều có người thân bên cạnh, chỉ riêng tôi một mình. Tôi hối hận vì đã không để mẹ đến sớm hơn. Chủ yếu vì trước đó Trình Hạo Nhiên vẫn luôn ở bên, tôi cứ nghĩ có hắn là đủ, không ngờ lại xảy ra chuyện thế này.

Mẹ tôi đang trên đường đến, nhưng tôi vẫn rất sợ. Cơn đau dữ dội như xé nát cơ thể, đau đến phát điên. Thuốc gây tê ngoài màng cứng cũng là tôi tự ký giấy đồng ý tiêm. Sau đó, tôi cũng một mình sinh ra đứa bé.

Khi Trình Hạo Nhiên lao vào phòng bệnh, bảo mẫu đã đến nơi, mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa. Trán hắn đầy mồ hôi, tôi đau lòng an ủi:

"Hốt hoảng gì chứ, vợ anh là nữ hán tử mà."

Hắn mấp máy môi, nhưng chẳng nói nên lời. Khi đó, tôi chỉ nghĩ rằng hắn xúc động khi nhìn thấy con.

Chương 10: Chương 10

16.

Sản phụ giường bên cạnh đã quá ngày dự sinh bảy ngày mà vẫn chưa có dấu hiệu chuyển dạ. Khi nhập viện, cô ấy vẫn thanh thoi, cười nói vui vẻ. Nhưng khi thuốc kích sinh được tiêm vào, nụ cười của cô ấy lập tức biến mất. Dù có chuẩn bị tâm lý tốt đến đâu, lúc này cũng chỉ còn lại hỗn loạn và đau đớn tột cùng.

Sắc mặt Trình Hạo Nhiên trắng bệch, kinh hoàng lắm lắm:

"Vợ ơi, lúc em sinh con cũng đau đớn thế này sao?"

Lúc đó, tôi đã hồi phục khá nhiều, liền mỉm cười kể lại chuyện sinh con của mình cho hắn nghe. Sau khi nghe xong, sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt, cả người thấp thỏm bất an. Một lúc lâu sau, hắn ngồi xuống bên cạnh tôi, nắm lấy tay tôi, giọng khàn khàn đầy hối hận:

"Vợ ơi, anh xin lỗi, để em một mình đối mặt với tất cả. Anh... anh... anh sai rồi."

Nhìn dáng vẻ đau khổ và hối lỗi của hắn, tôi an ủi:

"Em đâu có yếu đuối đến vậy. Sự nghiệp của anh cũng quan trọng mà. Con ra đời rồi, cái gì cũng cần tiền cả."

Hắn cúi đầu, liên tục nói lời xin lỗi, hứa rằng sau này sẽ đối xử tốt với tôi, tuyệt đối không bao giờ làm tôi thất vọng nữa. Mẹ tôi ở lại chăm sóc tôi suốt hai tháng ở cũ, cùng với bảo mẫu chăm lo cho tôi và con trai rất chu đáo.

Sau khi hết cũ, việc đầu tiên tôi làm là yêu cầu Trình Hạo Nhiên thực hiện lời hứa, mua cho mẹ tôi một căn hộ nhỏ gần nhà tôi.

Từ đó, ban ngày mẹ tôi giúp tôi chăm con, tối đến thì về nhà nghỉ ngơi, vô cùng thuận tiện. Nhờ được chăm sóc tốt trong cũ, tôi cảm thấy sức khỏe của mình tuyệt vời.

Thời gian ấy, tôi hạnh phúc đến mức tưởng chừng như có thể nổ tung vì sung sướng. Dù có vất vả chăm con đến mức kiệt sức, tôi vẫn cảm thấy cuộc sống thật đáng mong chờ.

Rồi dần dần, đồng nghiệp cũ lục tục đến thăm tôi. Hôm đó, Tiểu Phỉ dẫn theo một đồng nghiệp nữ đến thăm khi Trình Hạo Nhiên đang tăng ca. Ban đầu, cô ấy rất vui mừng thay cho tôi, cười nói:

"Cuối cùng cũng vượt qua rồi, thật không dễ dàng gì."

Lúc đó, mẹ tôi đi vào, nói với tôi:

"Mẹ ra ngoài mua ít đồ ăn, con muốn ăn gì không?"

Tôi thuận miệng dặn vài món. Sau khi mẹ đi, Tiểu Phỉ nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai mới nghiêm túc nói:

"Chị, em suy nghĩ rất nhiều rồi, cảm thấy chuyện này vẫn nên nói cho chị biết thì hơn. Phát hiện vấn đề sớm, mới có thể kịp thời giải quyết."

Tôi nghi hoặc nhìn cô ấy. Chỉ thấy cô đồng nghiệp đi cùng là Tiểu Nam, lấy điện thoại ra, mở một đoạn video cho tôi xem. Trong video, Trình Hạo Nhiên và Thẩm Bình đứng cùng nhau trong một tiệm hoa, đối đầu với một nhóm người, cả hai tranh cãi gay gắt, không ai chịu nhường ai.

Âm thanh trong video không rõ ràng. Tiểu Phỉ giải thích:

"Thẩm Bình mở một cửa hàng hoa, bây giờ đang sửa sang lại. Trình tổng thường xuyên đến giúp đỡ cô ta. Cửa hàng hoa này nằm gần nhà Tiểu Nam, hai người họ tưởng giấu được mọi người, nhưng Tiểu Nam đi ngang qua đều có thể thấy bọn họ ở đó."

"Video này là lúc Thẩm Bình cãi nhau với nhóm thợ sửa chữa, Trình tổng chạy đến giúp cô ta xử lý. Nói thật, tiệm hoa này cách nhà chị cũng không xa, Trình tổng quả thật có tâm rồi."

Tôi liếc nhìn thời gian trong video, phát hiện đúng vào ngày tôi sinh con, lúc tôi một mình tìm cách gọi xe cấp cứu 120.

Trong đầu tôi bỗng vang lên một tiếng nổ lớn. Da đầu tê rần, hai má như có kim châm. Tim đập loạn nhịp, nhảy lên dữ dội, tựa như muốn phá tung lồng ngực. Tôi hít sâu, cố gắng giữ bình tĩnh.

Đối diện với Tiểu Phỉ, tôi nhẹ nhàng nói:

"Chuyện này tôi sẽ nghĩ cách xử lý."

Nhưng thực ra, cả người tôi như đang bị cuốn vào một cơn sóng dữ, chao đảo dữ dội, bất cứ lúc nào cũng có thể chìm ngấm. Cuối cùng cũng tiễn được hai người họ về. Thực ra, họ không ở lại bao lâu, nhưng với tôi, khoảng thời gian đó dài đằng đẳng và khó chịu vô cùng.

Tôi leo lên giường, cuộn tròn người như con tôm, tạo thành một tư thế tự bảo vệ mình. Hai tay siết chặt, bịt chặt môi để ngăn không cho hai hàm răng va vào nhau tạo ra âm thanh. Phải mất một lúc lâu sau, tôi mới nhận ra toàn thân mình đang run rẩy.

Ý thức dần trở lại, tôi mới cảm nhận được hơi thở mình trở nên gấp gáp, trong lồng ngực chỉ còn lại vị đắng và cảm giác căng tức.

Hận ý dâng trào, nhấn chìm tất cả trong căm ghét tột cùng.

17.

Tôi run rẩy xuống giường, nhờ bạn tìm giúp một luật sư ly hôn. Lúc đó đầu óc tôi mơ hồ, không nghĩ xa được, chỉ có thể lo trước mắt.

Tôi nói với luật sư rằng trước khi ủy thác ly hôn, tôi muốn điều tra thu nhập của chồng mình. Rõ ràng thẻ lương của anh ta đang nằm trong tay tôi, vậy mà nhân tình vẫn có thể được lợi từ anh ta. Lý trí ít ỏi còn sót lại mách bảo tôi rằng, với tính cách của mình, chắc chắn Thẩm Bình không phải là người biết tiết kiệm. Tiền trang trí cửa hàng hoa của cô ta, nhất định là Trình Hạo Nhiên chi trả.

Kết quả điều tra của luật sư nhanh chóng có được.

Tiền thưởng cuối năm của Trình Hạo Nhiên được gửi vào một chiếc thẻ ngân hàng khác, tổng cộng bốn mươi lăm vạn. Trong tiệc tất niên của công ty, đích thân chủ tịch đã trao tận tay cho anh ta. Đây là quy trình thông thường, có lẽ không phải anh ta cố tình giấu diếm. Nhưng khi số tiền đó đến tay tôi, trong thẻ chỉ còn lại bốn mươi vạn. Đó cũng là sự thật.

Ngoài ra, trợ cấp công tác và các khoản chi khác của anh ta cũng được bộ phận tài chính chuyển thẳng vào ví điện tử để thuận

tiện cho việc quyết toán. Chính điều này đã giúp anh ta dễ dàng giấu tiền riêng để chu cấp cho Thẩm Bình.

Theo sao kê ngân hàng do luật sư điều tra, có bằng chứng rõ ràng cho thấy anh ta đã thanh toán chi phí sửa sang cửa hàng hoa cho Thẩm Bình. Tổng cộng bảy vạn, bao gồm tiền thuê nhà một năm và chi phí trang trí, tất cả đều bị anh ta che giấu một cách hoàn hảo.

Chương 11: Chương 11

Tôi như bị bao trùm bởi một cảm giác hoang đường đến tột cùng. Cuộc đời đang cười nhạo tôi.

Tôi đã dốc hết tâm tư để đẩy Thẩm Bình ra khỏi cuộc sống của mình, vậy mà cô ta vẫn có thể nhẹ nhàng quay lại, như thể tất cả những nỗ lực của tôi đều trở nên nực cười và vô nghĩa. Dù tôi có thông minh đến đâu, cũng không thể thắng nổi một kẻ có dã tâm.

Việc luật sư điều tra chắc chắn sẽ làm kinh động đến người trong công ty, và chẳng hiểu sao tin tức lại bị lộ ra ngoài. Giữa ban ngày, trong giờ làm việc, Trình Hạo Nhiên hốt hải chạy đến tìm tôi, sắc mặt đầy hoảng loạn.

Tôi ngồi trong quán cà phê gần nhà, như một pho tượng gỗ đá.

Cuộc sống của tôi thì đang chao đảo, nhưng với mẹ tôi, tôi vẫn phải giấu kín mọi chuyện. Những lúc không thể chịu nổi áp lực của những cảm xúc tiêu cực, tôi sẽ trốn vào quán cà phê này để thở một hơi. Và lần này, anh ta tìm thấy tôi ở đây.

Hơi thở anh ta gấp gáp, ánh mắt van nài nhìn tôi, rồi ngồi xuống bên cạnh, muốn nắm lấy tay tôi. Tay tôi lạnh toát, cũng không vùng vẫy, chỉ thần thờ để mặc anh ta nắm.

Một lúc lâu sau, tôi mới bừng tỉnh khỏi trạng thái trống rỗng, rút tay mình về. Người đàn ông trước mắt, đã cùng tôi đi qua những năm tháng thanh xuân, cùng nhau vượt qua nghèo khó.

Tôi đã từng thấy vô số khía cạnh của anh ta, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta nói dối trắng trợn như vậy.

Tôi nhìn anh ta như thể đang nhìn một người xa lạ. Không, có lẽ tôi chưa từng thực sự hiểu con người này. Đến tuổi này rồi, tôi phải làm quen lại với anh ta từ đầu.

Anh ta mang vẻ mặt áy náy xen lẫn hối hận, giọng khàn đặc: "Giai Ninh, anh..."

Đến nước này rồi, còn gì để nói nữa? Hơn nữa, tôi không phải là người dễ nói chuyện. Rất nhanh thôi, tôi sẽ để họ thấy tôi là kiểu người thế nào. Trình Hạo Nhiên ngồi không yên, điện thoại liên tục đổ chuông.

Anh ta không dám bắt máy. Nhưng tôi có thể đoán chính xác cuộc gọi này là từ đâu đến. Từ lúc gặp nhau trong quán cà phê đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi mở miệng:

"Nghe đi, có khi lại có bất ngờ đấy."

Anh ta vẫn không dám nghe, chỉ cúi thấp đầu.

Tôi cười lạnh lùng:

"Không nghe là sao? Chột dạ à?"

Anh ta vội vàng nhận điện thoại, bật loa ngoài, đầu dây bên kia lập tức vang lên giọng nói hoảng loạn của Thẩm Bình, xen lẫn cả tiếng nước nở.

"Anh Hạo Nhiên, không ổn rồi! Vừa rồi có một đám người xông tới, không nói một lời đã phá tan tiệm hoa của em."

"Em báo cảnh sát, bọn họ liền đưa ra một loạt giấy tờ, trong đó

có cả bằng chứng chuyển khoản. Cảnh sát xem xong liền liên hệ với chủ nhà, rồi hỏi em rằng tiền trang trí có phải em bỏ ra hay không. Em nói là bạn trả giúp, cảnh sát liền nói đúng vậy, bây giờ người ta không muốn giúp nữa nên mới đập phá hết. Họ bảo em tự đi thương lượng với người ta.”

Nghe giọng cô ta trong điện thoại hoang mang thất thố, tôi cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười.

Đầu dây bên kia lập tức giận dữ gào lên: “Là cô làm! Là cô đúng không?!”

Sắc mặt Trình Hạo Nhiên nheến đến đỏ bừng, hai tay siết chặt thành quyền, lông mày nhíu chặt không buông.

Hồi lâu sau, anh ta mới quay sang hỏi tôi: “Giai Ninh, nhất định phải làm vậy sao?”

Tôi ngược lại lại thấy nhẹ nhõm, nở nụ cười giấu cợt: “Câu này, phải là tôi hỏi anh mới đúng.”

“Tại sao phải nói dối? Tại sao nhất quyết phải giúp cô ta? Còn nói bản thân trong sạch ngay thẳng lắm?”

“Sống yên ổn với nhau khó lắm sao?!”

Nói rồi, tôi siết chặt da mặt anh ta, cười như không cười mà châm chọc:

“Đang lái xe mà cứ thích thò tay ra ngoài hái hoa dại, nguy hiểm lắm, biết không?”

Anh ta đột ngột đứng bật dậy, cơ thể căng cứng, hơi thở rối loạn. Nhưng rồi lại vô lực ngồi xuống. Điện thoại chưa cúp, bên kia Thẩm Bình vẫn gào lên điên cuồng:

“Triệu Giai Ninh, cô không thể buông tha cho tôi sao? Tôi có đào mồ mả tổ tiên cô lên đâu?!”

So với sự phần nộ trước đây, giờ đây tôi đã bình tĩnh hơn nhiều: “Dây dưa không rõ với đàn ông đã có vợ, cô đáng lẽ nên biết sẽ có ngày hôm nay.”

“Tôi là người hiền lành, không tìm người đánh chửi cô, cũng chưa từng gây sự với cô. Tôi chỉ lấy lại những gì thuộc về mình, vậy mà cô vẫn không hài lòng? Cô còn muốn thế nào? Muốn tôi đến giúp cô sửa lại tiệm hoa à?”

Tôi dừng một lát, rồi nói tiếp: “Trình Hạo Nhiên xuất phát điểm quá thấp, bây giờ trong nhà mới chỉ khá giả hơn chút. Cô còn trẻ, có vốn liếng, không cần phải lãng phí tuổi xuân vào loại đàn ông như anh ta. Tìm một người có tiền đi, với thủ đoạn của cô, đáng lẽ không phải sống khổ sở thế này.”

Cô ta vẫn còn muốn la hét, tôi cắt ngang những lời lộn xộn vô nghĩa của cô ta. Thật sự không hiểu nổi Trình Hạo Nhiên thích cô ta ở điểm nào.

“Đừng có diễn trò trước mặt tôi. Tôi đã đến trường của cô, hỏi thăm không ít người, biết rõ cô là hạng người gì. Những gã đàn ông chưa trải sự đời có thể bị cô xoay như chong chóng, nhưng tôi thì không.”

“Nói trắng ra, loại đàn ông nông cạn như vậy, tài nguyên hần có cũng có hạn thôi. Chi bằng cô đi tìm người có giá trị hơn. Người ta vẫn bảo, lựa chọn quan trọng hơn nỗ lực mà.”

Đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng chửi bới hỗn loạn, không nói thêm được gì khác. Tôi quay sang nhìn Trình Hạo Nhiên:

“Đây chính là kiểu người anh thích? Không có đầu óc, chuyện gì cũng phụ thuộc vào anh, ngây thơ chưa lớn, suốt ngày làm nũng.”

“Sao anh không nói sớm? Cố kìm nén nhu cầu thực sự của bản thân mệt lắm, đúng không?”

Chương 12: Chương 12

Anh ta dùng tay che mặt, hít sâu một hơi, không nói gì.

Tôi nhìn anh ta, diễn một màn kịch, giả vờ than thở:

“Duyên phận đúng là kỳ diệu. Có vẻ như hai người không thể chia cắt nổi. Vậy thì, tôi cũng không làm kẻ ác đi chia rẽ đôi uyên ương nữa. Tôi thành toàn cho hai người.”

“Anh cũng đừng không biết điều, cô ta chẳng màng tiền bạc, danh phận mà theo anh, anh nên đối xử tốt với cô ta. Mau chóng ly hôn đi, sống yên ổn với cô ta.”

Tôi đứng dậy định đi, anh ta liền nắm chặt lấy tay tôi: “Nói dối đúng là lỗi của anh. Anh chỉ muốn giúp cô ấy thôi. Cô ấy đã nói sẽ trả lại số tiền đó.”

“Nhưng ly hôn là điều không thể. Anh chưa ngoại tình, ở phương diện nào cũng không. Anh oan uổng.”

Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt chân thành, gương mặt đầy vẻ đau xót.

“Chỉ cần không ly hôn, em muốn thế nào cũng được.”

Tôi đột nhiên cúi xuống, đến gần quan sát anh ta, nhận ra ánh mắt anh ta vẫn trong veo như trước. Tôi chợt hiểu ra, anh ta vốn dĩ có một đôi mắt rất sâu tình. Dù có nói dối, đôi mắt ấy vẫn cứ

chân thành như vậy. Bao năm qua, chính đôi mắt này đã đánh lừa tôi.

Tôi bật cười: “Tôi nhớ lần trước anh cũng nói y hệt thế này.”

Rồi tôi lại trêu chọc anh ta: “Bảo bối của anh bị tổn thương, không đi dễ dàng, còn ngồi đây làm gì?”

Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng nói kiên định: “Em và con trai mới là bảo bối của anh. Thẩm Bình chỉ là bạn, là người ngoài. Anh chỉ giúp cô ấy chút lợi ích nhỏ thôi, hơn nữa đã nói rõ là sẽ trả lại. Anh phải làm thế nào em mới tin?”

Tôi bất lực lắc đầu: “Dù anh có làm gì đi nữa, tôi cũng không thể tin nổi nữa rồi. Quan hệ giữa hai người bền chắc như vậy, tôi không phá nổi. Tôi nhận thua rồi. Sau này anh tự do, muốn làm gì thì làm.”

Giá mà tôi chịu thua sớm hơn, đã không lãng phí bao nhiêu năm tháng bên cạnh anh ta, còn sinh con cho anh ta.

Tình cảm làm gì có thắng thua? Chỉ có được yêu thương hay bị bỏ rơi mà thôi. Chấp nhận thua, thừa nhận mình là người không được yêu, có gì là khó đâu. Điều đáng sợ là thất bại hoàn toàn trong thực tế.

Tôi toàn thân vô lực, đi cũng loạng choạng.

Trình Hạo Nhiên đi sát phía sau tôi, từng bước từng bước theo sát.

Về đến nhà, tôi vẫn chưa nghĩ ra nên nói với mẹ thế nào. Chỉ có thể tạm thời nuốt xuống cơn giận này.

Tôi uể oải, thần trí hoảng hốt, ánh mắt mẹ nhìn tôi tràn đầy lo lắng.

Tôi không còn sức để bận tâm quá nhiều. Tìm một khoảng thời gian, tôi mang theo giấy khai sinh của con, đến đồn công an làm hộ khẩu cho thằng bé. Con theo họ tôi, tên là Triệu Tu Viễn.

Hai ngày trước, tôi tình cờ xem một đoạn video, trong đó có một câu khiến lòng tôi cảm thấy dễ chịu:

"Núi cao đường xa, nếu không tìm được đáp án, thì hãy tìm lại chính mình. Biến những nơi mình khao khát thành con đường mình từng đi qua."

Thế nên, tôi đặt tên cho con trai mình là Triệu Tu Viễn.

Cái tên mà Trình Hạo Nhiên đã dày công suy nghĩ, tôi không dùng.

Lúc về đến nhà, trời đã muộn. Trình Hạo Nhiên ra ngoài làm việc, không quay lại công ty mà về thẳng nhà. Vừa hay đụng mặt tôi. Tôi cất giấy khai sinh và sổ hộ khẩu của con đi, nhưng ánh mắt hắn nhanh nhạy, đã nhìn thấy. Hắn cầm lấy sổ hộ khẩu, nhìn chăm chăm vào cái tên trên đó, hít một hơi lạnh.

Môi hắn run lên, tay cũng run, cả người như sắp sụp đổ.

"Sao lại đặt cái tên này? Triệu Giai Ninh, em... em thật tàn nhẫn."

Tôi mỉm cười nhàn nhạt, đẩy vế mả mai:

"Lúc sinh con, chỉ có một mình tôi, dựa vào đâu mà khi đặt tên đặt tên phải có phần của anh? Tôi muốn đặt thế nào thì đặt."

Sắc mặt hắn trắng bệch, nhìn tôi đầy vẻ không thể tin nổi. Môi run run, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng nói được lời

nào. Tôi lấy lại sổ hộ khẩu trong tay hắn, cất đi cẩn thận. Hắn nhắm mắt, rồi lại mở ra, ánh mắt đầy vẻ chua xót, giọng điệu bi thương:

"Bên nhà anh... vẫn cứ gọi theo cái tên ban đầu. Coi như anh cầu xin em."

Tôi thản nhiên tiếp tục thu dọn đồ đạc, cũng không phủ nhận hắn.

Hắn cứ đứng đờ ra ở đó rất lâu, không hề nhúc nhích.

Đứa bé bốn tháng tuổi, ban đêm phải uống hai lần sữa. Buổi tối chủ yếu là tôi chăm, tôi nuôi con bằng sữa mẹ, nên cũng không muốn làm phiền thêm ai. Mẹ tôi buổi tối về nhà nghỉ ngơi, ban ngày mới đến giúp.

Tối nay, mẹ lo lắng cho tôi, tìm một cái cố ở lại. Khi tôi cho con bú lần hai, Trình Hạo Nhiên đến giúp. Ngày mai là cuối tuần, đây là thói quen của hắn. Thực ra cũng chỉ là ở bên cạnh, thể hiện chút quan tâm mà thôi.

Những lần trước, tôi sẽ trò chuyện với hắn đôi câu, cảm giác mệt mỏi vì rối loạn giấc ngủ cũng nhờ thế mà vơi bớt. Nhưng không hiểu sao hôm nay, sau khi cho con bú xong, lòng tôi lại càng thêm phiền muộn. Tôi giơ tay lên, tát thẳng vào mặt Trình Hạo Nhiên.

Hắn đờ người, sững sờ đứng đó, không biết phải làm sao. Tôi mặt lạnh như băng, bế con lên vỗ lưng giúp con ợ hơi, chẳng nói một lời. Vừa quay đầu, liền nhìn thấy mẹ tôi đang đứng ở cửa, không biết đã nhìn bao lâu.

Chỉ thấy bà ôm lấy ngực, sắc mặt đau đớn. Tôi vội vàng hỏi:

"Mẹ, mẹ sao vậy?"

Bà lắc đầu, nhưng lại không thể giấu đi vẻ đau đớn trên khuôn mặt. Trình Hạo Nhiên đột nhiên lên tiếng:

"Mẹ, con thấy mẹ không khỏe, để con lái xe đưa mẹ đến bệnh viện nhé?"

Mẹ tôi xua tay, ra hiệu không cần, rồi xoay người rời đi.

Trình Hạo Nhiên vội vàng đuổi theo, nhất quyết muốn đưa mẹ tôi đến bệnh viện, tôi cũng kiên quyết đi theo.

Chương 13: Chương 13

19.

Sau đó, Trình Hạo Nhiên đưa mẹ tôi đến bệnh viện trong đêm. Bác sĩ nói không phải bệnh cấp tính, nhưng tình trạng cũng không hề đơn giản. Hết lượt kiểm tra này đến lượt kiểm tra khác, cuối cùng xác nhận là ung thư.

Ngày nhận được chẩn đoán, tôi phát điên. Tôi không dám quay lại phòng khám mà một mình chạy ra ngoài. Mẹ tôi vừa mới đến bên tôi, tôi còn chưa kịp để bà hưởng những ngày tháng tốt đẹp.

Ở quê nhà với môi trường tồi tệ ấy, bà đã hy sinh chính mình để soi sáng con đường tương lai của tôi.

Nhưng tôi đã làm gì chứ? Tôi bận rộn đấu với kẻ thứ ba, giận dữ với Trình Hạo Nhiên. Bận rộn lo giấy khai sinh cho con, bận rộn trả thù chồng. Khi hành hạ người khác, tôi cũng đang hành hạ chính mình.

Chỉ duy nhất một người tôi đã bỏ quên chính là mẹ.

Bỏ quên dáng hình ngày càng gầy guộc của bà, bỏ quên khuôn mặt dần dần mất đi sắc hồng.

Khi bước vào phòng bệnh, tâm trạng tôi đã bình ổn hơn nhiều. Mẹ tôi tựa vào đầu giường, đang trò chuyện với bà cụ giường bên, dáng vẻ thông dong thư thái. Thấy tôi bước vào, bà vội vàng gọi tôi ngồi xuống.

“Con gái tôi đấy, vừa sinh xong còn đang cho con bú, giờ lại bị tôi làm phiền.”

Nước mắt tôi suýt nữa không kìm được. Đúng lúc này, y tá vào phòng, gọi bà cụ giường bên đi làm kiểm tra. Chờ bà ấy đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con, sắc mặt mẹ tôi chột trảm xuống.

“Giai Ninh, mẹ không còn bao nhiêu năm nữa phải không?”

Tôi chưa kịp nghĩ xem nên trả lời thế nào, bà đã hỏi, khiến tôi chết lặng, không biết đáp sao cho phải. Nhưng có vẻ bà đã đoán ra, chỉ cười nhẹ, đưa tay xoa đầu tôi đầy yêu thương.

“Cả đời mẹ như vậy là đủ rồi. Thời đại, xuất thân, vận mệnh, mọi thứ đều định sẵn mẹ chỉ có thể sống như vậy.”

“Nhưng con thì khác, con còn trẻ.”

Bà dừng lại một chút, ánh mắt thoáng thay đổi, sau đó giọng điệu cũng trở nên nghiêm nghị hơn, nghiêng răng nói:

“Trình Hạo Nhiên gây nghiệt bên ngoài rồi phải không? Con giấu không nói, mẹ cũng đoán được. Không cần tốn công che giấu mẹ nữa.”

“Mẹ!” Tôi mắt nhắm lệ, vừa muốn an ủi bà, vừa cố gắng nhịn xuống không bật khóc.

Cả đời mẹ tôi là người ôn hòa, nhưng lúc này khuôn mặt lại đầy khinh thường và căm ghét.

“Về sau đừng trông mong vào nó nữa. Con phải tự mình đứng lên. Mẹ hiểu con gái mình, con sẽ biết cách sắp xếp ổn thỏa.”

Bà nhìn tôi, ánh mắt kiên định:

“Hiện giờ, điều bất định duy nhất là mẹ. Mẹ nghĩ thế này, con cứ tiếp tục theo kế hoạch, học trực tuyến như thường lệ, toàn tâm toàn ý ôn tập. Chứng chỉ càng đáng giá, càng khó thi, đúng không? Con phải dốc hết sức mà thi đấy.”

“Năm năm năm môn phải không? Những năm này cứ để Trình Hạo Nhiên nuôi con, để nó trả nợ nhà, để nó bỏ tiền thuê bảo mẫu chăm sóc Tiểu Bảo. Mẹ dù có bệnh, nhưng không phải hoàn toàn vô dụng, mẹ có thể giúp con trông coi bảo mẫu. Con cứ yên tâm học hành.”

Tôi không thể nhịn nổi nữa, gục xuống bên giường mẹ, khóc nức nở. Tôi đã làm một chuyện hồ đồ, tôi không nên kết hôn với Trình Hạo Nhiên, không nên sinh con. Tôi có lỗi với mẹ, có lỗi với chính mình. Tôi đã lãng phí cuộc đời.

Mẹ nhẹ nhàng vuốt đầu tôi:

“Sau này, dù có đi đâu, con cũng phải mang theo Tiểu Bảo. Đừng như những bà mẹ nhẫn tâm kia, bỏ đi một mình, vứt con lại, để nó mặc cho số phận.”

“Làm người, trước tiên phải không thẹn với lương tâm, sau đó mới có thể sống ung dung tự tại.”

Tôi gật đầu đồng ý tất cả.

20.

Mẹ tôi sau khi phẫu thuật liền về nhà tôi dưỡng bệnh. Bà đã cho thuê căn hộ nhỏ, tiền thuê nhà được bà cất riêng. Tôi biết dụng ý của bà. Tôi không quan tâm đến những chuyện bên ngoài, chỉ dốc lòng học tập.

Ngày tôi lấy được chứng chỉ, cũng là ngày tôi đề nghị ly hôn.

Còn về Trình Hạo Nhiên, hẳn muốn làm gì thì làm, chỉ cần tiền không thiếu một xu, tôi mặc hẳn. Thẩm Bình cũng vậy, tôi chẳng buồn quan tâm nữa. Dây dưa với hạng người như cô ta, chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong đời tôi.

Mẹ tôi cười bảo rằng, tuổi xuân của con gái chẳng được bao nhiêu năm, nếu cứ giằng co mãi thì chỉ càng bất lợi. Nhẫn nại vài năm, rồi cũng sẽ mài mòn được cô ta. Tôi không đáp lời.

Tôi thật sự không bận tâm nữa. Đôi cặp nam nữ đó tốt nhất nên buộc chặt với nhau cả đời. Tôi chỉ hận chính mình, năm đó vì sao lại kết hôn, vì sao lại sinh con. Tôi nén xuống nỗi chán ghét, cố gắng duy trì bề ngoài yên bình, chỉ để tạo cho mình một môi trường học tập tốt.

Nhưng mỗi khi nhìn thấy Trình Hạo Nhiên cũng đang tận hưởng sự bình yên đó, tận hưởng thứ mà tôi phải cắn răng chịu đựng mới có được thì tôi lại không khỏi giằng xé trong lòng.

Dựa vào đâu mà hẳn được sống thoải mái như vậy?

Vậy nên, khi con trai tôi mới tập nói, tôi không dạy con gọi "ba", mà dạy con những từ khác. Con tôi không nói nhiều, nhưng phát âm rất rõ ràng. Hôm đó, Trình Hạo Nhiên đang chơi với con, hỏi bé muốn nghe kể chuyện hay chơi xếp gỗ.

Con tôi bỗng đứng buột miệng nói: "Tiểu tam, đàn ông ngoại tình, đưa chuột thối."

Sắc mặt Trình Hạo Nhiên chợt tái mét, không thể tin nổi mà nhìn con, sau đó quay sang tôi. Tôi chỉ nhếch môi cười khinh miệt, nhẹ nhàng nói:

"Khuyên anh nên thu liễm một chút, ít nhất đừng có giấu quỹ đen. Nếu không, đợi con lớn rồi, tôi sẽ kể cho nó nghe chuyện xưa của anh thật hay ho."

Hắn lẩm bẩm: "Anh còn gì để nói nữa chứ? Chẳng phải đã nói rõ ràng cả rồi sao?"

Tôi đáp trả: "Tự lừa mình dối người thôi. Anh tưởng đám người trong công ty không biết anh là thứ gì sao? Anh che giấu được ai?"

Hắn lập tức xấu hổ hóa giận.

Tôi tiếp tục khiêu khích: "Nếu anh cảm thấy oan ức, thì cứ làm nốt những chuyện anh muốn mà chưa dám làm đi. Như thế sẽ không còn bị 'đổ oan' nữa. Lần nào cũng bị tôi cắt ngang, chắc anh thấy mất hứng lắm nhỉ?"

Hắn nhìn tôi, sắc mặt trắng bệch.

"Triệu Giai Ninh, chúng ta... có phải không thể quay lại nữa rồi không?"

Tôi cười lạnh, không đáp.

Quay lại? Hắn mà cũng có thể nghĩ đến chuyện đó sao? Bao nhiêu chuyện dơ bẩn hắn đã làm, chúng tôi sắp đường ai nấy đi rồi, vậy mà hắn còn mơ mộng viễn vông.

Chương 14: Chương 14

Ba năm trôi qua trong chớp mắt, sự nỗ lực của tôi cuối cùng cũng được đền đáp. Năm cuối cùng, tôi chỉ còn phải thi hai môn nữa. Chỉ cần qua được, tôi sẽ hoàn toàn giải thoát.

Ba năm này, giữa tôi và Trình Hạo Nhiên gần như không có giao tiếp.

Hắn chẳng khác gì một cái máy chuyển lương. Nhìn qua cũng biết, hắn đang cầm đầu làm việc để kiếm thêm tiền, muốn bù đắp cho tôi. Tâm lý chuộc tội của hắn quá rõ ràng, nhiều lúc còn cố tình lấy lòng tôi. Nhưng trong mắt tôi, tất cả chỉ là diễn kịch. Tôi coi như hắn không tồn tại.

Quan hệ giữa chúng tôi dần dần dịu đi, thỉnh thoảng cũng nói vài câu, làm vài hành động quan tâm. Nhưng tất cả chỉ là hình thức. Dù sao thì, hắn vẫn đang giúp tôi trả tiền nhà, nuôi con trai tôi. Thậm chí... đang làm bàn đạp cho tôi.

Khó khăn nhất chính là những ngày lễ tết, tôi không có tâm trạng để chung sống với hắn, huống hồ là mấy dịp đoàn viên ấm áp.

Lúc đó, mẹ tôi và con trai chính là chất keo kết dính duy nhất. Dù tôi vẫn lạnh nhạt cứng rắn, nhưng ít ra bầu không khí gia đình vẫn có chút ấm áp. Cũng vì vậy, Trình Hạo Nhiên chẳng hề nhận ra sự chia ly đang cận kề. Nhưng rồi bệnh tình của mẹ tôi đột nhiên chuyển biến xấu, bà lại phải nhập viện.

Tôi hoảng loạn vô cùng.

Lúc này, tác dụng của Trình Hạo Nhiên mới thể hiện rõ. Hẳn bạn trước bạn sau, tận dụng tất cả mối quan hệ để tìm bác sĩ giỏi nhất. Mẹ tôi trong cơn mơ hồ, ký ức quay về quá khứ. Bà lại coi hẳn là Trình Hạo Nhiên của nhiều năm trước.

Khi ấy, trong mắt bà, hẳn là chàng rể tốt. Thế nên, bà bắt đầu vô thức dựa dẫm vào hẳn.

Ngày ly biệt cuối cùng cũng đến. Bác sĩ bảo rằng, mẹ tôi đã đến giai đoạn cận kề, có gì muốn nói thì nên nói ngay, đừng để quá muộn. Nhưng bà chỉ cố chấp nhìn về phía cửa, miệng lẩm bẩm:

"Hạo Nhiên à, mẹ mệt lắm, khó chịu lắm, bao giờ con mới đến thăm mẹ?"

Tôi lần lượt gọi cho từng đồng nghiệp cũ, nói rằng mẹ tôi sắp không qua khỏi, bà muốn gặp Trình Hạo Nhiên lần cuối. Họ bảo tôi rằng Trình Hạo Nhiên đang đi công tác, theo thời gian ước tính thì chắc đang ở trên máy bay, nên không thể liên lạc được.

Sau đó, họ kéo tôi vào nhóm chat chung của công ty, bảo tôi cứ chờ đó, chỉ cần có ai liên lạc được với anh ta, tôi sẽ biết ngay lập tức. Tất cả mọi người trong nhóm đều biết hoàn cảnh của tôi.

Những đồng nghiệp thân thiết với tôi cũng rất quan tâm, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, máy bay của Trình Hạo Nhiên đã hạ cánh mà điện thoại vẫn tắt nguồn.

Mẹ tôi ra đi rồi. Bà nhắm mắt mà không thể chờ được người con rể "hiếu thuận" của mình.

Tôi lặng lẽ thu dọn di vật của mẹ, trong lòng bình tĩnh đến kỳ lạ. Bước tiếp theo là hỏa táng, làm tang lễ. Tôi phải lo cho bà một đám tang tươm tất. Tôi không thể gục ngã.

Bà chỉ có mình tôi. Ngày xưa tôi cũng chỉ có bà. Bây giờ tôi chẳng còn ai để dựa vào nữa, tôi chỉ có thể dựa vào chính mình.

Trong nhóm chat của công ty, mọi người vẫn chưa biết chuyện, thỉnh thoảng có người hỏi xem đã liên lạc được với Trình Hạo Nhiên hay chưa. Bất chợt, điện thoại tôi rung lên.

Là Tiểu Phỉ gửi đến một đoạn video.

Trong video, tại một nhà hàng sang trọng, Thẩm Bình đang khóc đến hoa lệ đầm mưa. Trình Hạo Nhiên lẽ ra phải ngồi đối diện cô ta, nhưng lúc này lại đứng bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt lưng an ủi, nói gì đó bằng giọng điệu dịu dàng, ánh mắt đầy quan tâm.

Tôi gạt đầu, nghiêng răng nói một câu: "Được lắm."

Dù sao thì mẹ tôi cũng đã giúp anh ta trông con hơn bốn năm trời, vậy mà đến lúc bà lâm chung, lại nhận được một kết cục như thế này.

Tôi bảo Tiểu Phỉ gửi vị trí nhà hàng cho mình. Tiểu Phỉ bảo tôi chờ một chút, để cô ấy liên hệ với đồng nghiệp quay video.

Không lâu sau, tôi nhận được địa chỉ. Tôi mang theo di ảnh của mẹ, bắt xe đến đó. Lúc xuống xe, đi về phía cửa chính của nhà hàng, qua tấm kính lớn tôi đã thấy Trình Hạo Nhiên và Thẩm Bình. Họ nói chuyện rất chăm chú, tôi thấy họ, nhưng họ không thấy tôi.

Bước vào trong, tôi nhanh chóng đến thẳng bàn của họ. Lúc này Trình Hạo Nhiên đã ngồi xuống đối diện Thẩm Bình.

Nhìn thấy tôi, anh ta lập tức hoảng hốt: "Giai Ninh, không phải như em nghĩ đâu, nghe anh giải thích đã!"

Anh ta rõ ràng rất bối rối, nhưng lại không có vẻ gì là chột dạ, giọng điệu chắc nịch. Nhưng tôi chẳng quan tâm chuyện đúng sai nữa.

Trong lòng tôi, anh ta đã chết rồi.

Tôi đặt tay lên mu bàn tay anh ta, ngăn anh ta đứng dậy, sau đó mở chiếc túi nilon đen mang theo, lấy ra di ảnh của mẹ, ôm vào lòng, để nó đối diện với hai người họ. Trình Hạo Nhiên và Thẩm Bình sững sờ, không thể tin nổi, chỉ ngây ra nhìn tôi.

Bọn họ chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ chờ dẫn ngồi đó. Tôi nhìn Trình Hạo Nhiên đầy khinh miệt, giọng điệu hờ hững:

"Mẹ tôi trước lúc mất muốn gặp anh một lần, nhưng không đợi được. Tôi đặc biệt đưa bà ấy đến gặp anh, coi như hoàn thành tâm nguyện cuối cùng."

Trình Hạo Nhiên bật dậy, đẩy mạnh ghế ra sau đến mức nó ngã xuống đất. Anh ta cũng không đứng vững, chân loạng choạng suýt ngã, may mà kịp chống tay lên bàn để giữ thăng bằng.

Anh ta run rẩy hỏi: "Em nói gì cơ? Mẹ... mẹ làm sao?"

Những thực khách xung quanh nhận ra có chuyện không ổn, nhanh chóng xì xào bàn tán, thậm chí có người hoảng hốt hét lên. Tôi liếc ra ngoài cửa sổ, đồng nghiệp quay video gật đầu với tôi, ý bảo đã ghi lại hết rồi.

Tôi bình tĩnh thu lại di ảnh của mẹ, xoay người rời đi.

Trình Hạo Nhiên như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, hét lên: "Giai Ninh!"

Tôi không để ý đến anh ta, tiếp tục bước đi.

Trong lòng chỉ có một suy nghĩ, thật xin lỗi, vì đã làm phiền những người ăn tối ở đây. Vừa ra khỏi cửa nhà hàng, Trình Hạo Nhiên đuổi theo, kéo lấy tay tôi. Mắt anh ta đỏ hoe, tóc tai rối bù, gương mặt hoảng loạn: "Gia Ninh, anh, mẹ, mẹ, bà ấy..."

Tôi cười mỉa mai: "Toàn bộ công ty đều biết, chỉ có anh là không biết."

Nước mắt anh ta rơi lã chã, miệng lắp bắp: "Anh đã tạo nghiệp gì thế này?"

Rồi như nói với chính mình:

"Trước lúc lên máy bay, anh nhận được cuộc gọi từ Thẩm Bình, cô ta bị bạn trai lừa cả tình lẫn tiền, nghĩ quẩn định tự tử. Anh bảo cô ta đợi anh đến, kết quả lại thành ra thế này..."

Tôi chặn một chiếc taxi, không muốn nghe thêm bất cứ lời nào nữa.

Anh ta đã giải thích quá nhiều lần rồi, lần nào cũng hùng hồn như vậy. Ai có thời gian mà phân biệt thật giả nữa chứ?

Chương 15: Chương 15

21.

Tôi cẩn thận cất giữ đoạn video mà đồng nghiệp cũ quay lại, chuẩn bị dùng đến khi ly hôn. Bề ngoài tôi trông bình tĩnh, nhưng trong lòng tựa như một ngọn núi lửa, nham thạch cuộn cuộn chảy ngầm dưới lòng đất.

Một mình lo xong hậu sự cho mẹ, chờ kết quả kỳ thi CPA.

Trong nhà yên ắng vô cùng. Bão tố sắp kéo đến, gió đã tràn ngập khắp lầu.

Con trai bốn tuổi rưỡi, đã gửi vào nhà trẻ. Tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Trình Hạo Nhiên mấy lần muốn nói chuyện với tôi, tôi đều mặc kệ hắn. Tạm thời vẫn sống chung dưới một mái nhà, tôi không thể bịt miệng hắn, không cho hắn lên tiếng.

Hắn hết lần này đến lần khác giải thích, nhưng khi nhận ra tôi chẳng truy hỏi cũng chẳng mắng mỏ, hắn nói thì tôi nghe, chỉ là chẳng buồn đáp lại. Ánh sáng trong mắt hắn chột vụt tắt.

Ba năm trôi qua, hắn lại thăng chức.

Lý Chính Kiên được điều sang nước ngoài, trở thành một thế lực lớn.

Hắn kế nhiệm vị trí của Lý Chính Kiên, trở thành tổng giám đốc kinh doanh kiêm phó tổng giám đốc, thường xuyên được chủ tịch dẫn theo tham dự các buổi tiệc xã giao. Có thể nói là tiền đồ

rộng mở. Hấn mang phong thái sắc bén, nhưng khi đứng trước tôi, lại giống kẻ mang tội, chẳng khác nào thấp hơn tôi một bậc.

Hấn liên tục giải thích:

"Bạn trai của Thẩm Bình là do anh nhờ người giới thiệu, không ngờ lại chẳng đáng tin như vậy. Anh nghĩ dù sao cũng phải có trách nhiệm một chút."

"Hôm đó thực ra anh cũng rất vội, chỉ muốn nhanh chóng đuổi cô ta đi rồi về nhà, chính vì thế mà anh quên cả việc mở máy điện thoại."

"Anh không ngờ mẹ lại ra đi vào thời điểm đó, thực sự không ngờ tới."

"Gia Ninh, em trách anh, có muốn trút giận thế nào cũng được, nhưng gia đình này không thể tan vỡ."

Hấn khẩn thiết cầu xin. Cuối cùng tôi cũng nhịn không được mà bật cười, nói:

"Anh đúng là sửa rồi lại phạm, phạm rồi lại sửa, rèn giữa trăm lần chẳng thay đổi."

Sau đó, tôi thu lại nụ cười, nhìn thẳng vào mắt hấn:

"Cuộc đời tôi, có gì phải lãng phí vào những chuyện này?"

Tiếp đó, tôi cười nhạo hấn:

"Thôi đi, anh không thấy khát à? Nước bọt văng cả vào mặt tôi rồi kìa."

Sắc mặt hấn dần trắng bệch, không thể nói thêm lời nào nữa. Cuối cùng, kết quả hai môn thi của tôi cũng có rồi, tất cả đều đạt. Tôi rất hài lòng.

Cầm chứng chỉ đến trước mộ mẹ. Tấm bằng nặng trĩu này, cuối cùng cũng có thể an ủi bà.

Tôi mãi nguyện. Nhưng vẫn rơi nước mắt.

Tiếc là, bà chẳng thể nhìn thấy nữa rồi.

22.

Tôi tạm thời chưa đề cập đến chuyện ly hôn.

Vội gì chứ?

Mấy năm rồi không có đời sống vợ chồng, chồng tôi chẳng khác gì người tàng hình, việc nhà có người giúp việc lo, tôi không có bất cứ gánh nặng nào. Hiện tại, tôi đang rất thoải mái.

Tôi có chứng chỉ vàng trong tay, nhưng lại thiếu kinh nghiệm thực tiễn, vẫn phải bắt đầu từ con số không. Vậy thì cứ ở thành phố này vượt qua giai đoạn tân binh đi. Như vậy có lợi cho Tiểu Bảo, mà tôi cũng không cần quá vất vả. Đợi thêm một năm nữa, tôi sẽ đến thành phố tuyển đầu.

Công việc hiện tại của tôi có rất nhiều cơ hội đi công tác, đúng lúc có thể khảo sát xem thành phố nào phù hợp với mình nhất. Cuộc sống cứ nhàn nhạt trôi qua, không mặn không nhạt, không nóng không lạnh. Nhưng chung quy vẫn có vài cơn sóng nhỏ.

Thẩm Bình sốt ruột rồi.

Cô ta hẹn tôi ra gặp mặt.

Được thôi, tôi mang theo bút ghi âm. Tư liệu tự dâng tới cửa, biết đâu lại giúp tôi ly hôn thuận lợi hơn, tại sao tôi lại không vui vẻ chấp nhận chứ?

Thẩm Bình rõ ràng đã ăn diện kỹ lưỡng. Cô ta không còn là cô gái nhỏ thuần khiết thanh nhã, chưa từng trải sự đời trong ký ức của tôi nữa. Cô ta trở nên tục tằn hơn. Hàng mi giả dày cộm, phấn mắt đậm, môi đỏ chót, móng tay lấp lánh.

Tôi đột nhiên bật cười.

Không thể không thừa nhận, thua bởi kiểu người như thế này, tôi tâm phục khẩu phục. Bất kể cô ta trở thành hình dạng gì, Trình Hạo Nhiên vẫn thích cô ta. Ngày xưa cô ta ngu ngốc nông cạn, bây giờ lại lẻo loẹt dung tục.

Đối với trải nghiệm mang đậm cảm giác định mệnh này, tôi vô cùng khâm phục.

Thấy tôi cười, cô ta bỗng nhiên nổi giận: "Cô cười cái gì?"

Bên ngoài mạnh mẽ, bên trong yếu đuối. Trước đây, ở công ty, mỗi lần nhìn thấy tôi, cô ta chẳng khác nào chuột thấy mèo. Nhớ lại những chuyện xấu hổ của cô ta năm đó, tôi càng cười không kìm lại được. Có lẽ cô ta cũng nhớ ra rồi, mặt đỏ bừng, vừa then vừa giận.

Hồi lâu, cô ta mới nhớ đến mục đích của mình, nén giận mở miệng:

"Năm đó tôi còn trẻ dại, bị cô gài bẫy, bây giờ cô có dám thừa nhận không? Chuyện tung tin về mối tình bí mật của cô trong nhóm công ty, còn cả màn hình lớn trong đám cưới, đều do chính cô làm, mục đích là muốn đuổi tôi đi?"

Tôi nhìn cô ta siết chặt chiếc túi, biết ngay cô ta cũng mang theo máy ghi âm. Còn tôi, tất nhiên có thể thừa nhận. Giờ phút này rồi, ai còn muốn chơi trò đấu đá nữ giới với cô ta nữa? Tôi còn thấy hổ thẹn không kịp.

Cô ta nói cô ta từng trẻ dại, thực ra tôi cũng hận bản thân mình lúc đó hồ đồ, đã đưa ra quyết định sai lầm không thể cứu vãn. Nếu được làm lại, tôi sẽ không kết hôn với Trình Hạo Nhiên. Việc tranh giành đàn ông với một kẻ ngốc chính là vết nhơ mà cả đời này tôi không thể rửa sạch.

Nhưng tôi không thể thừa nhận lời buộc tội của cô ta. Tiểu Phỉ và những đồng nghiệp khác đã giúp tôi, tôi không thể hại họ được.

Chương 16: Chương 16

Vì thế, tôi lảng tránh trọng tâm: "Lúc đó camera đã ghi lại rất rõ ràng, cô lén mặc váy cưới của tôi, còn hỏi chồng tôi xem có thích cô không. Loại hành vi bỉ ổi như vậy, cô còn có mặt mũi nhắc lại sao? Cô không có tam quan* à?"

(*Tam quan: thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan)

"Cô!" Cô ta vừa then vừa tức, mặt đỏ bừng.

Ừm, cuối cùng tôi cũng hiểu được cô ta có sức hút ở điểm nào rồi, kiểu con gái nhỏ yếu đuối, mãi không chịu lớn.

Quả thực rất khác tôi.

Hồi lâu, cô ta sắp xếp lại suy nghĩ, cuối cùng tung ra một đòn nặng: "Được thôi, cứ cho là vậy đi. Cứ cho là tôi trộm mặc váy cưới của cô, cứ cho là tôi phát những hình ảnh đó lên màn hình lớn trong hôn lễ của cô, thì sao chứ?"

"Trình Hạo Nhiên chẳng phải vẫn dễ dàng tha thứ cho tôi đó sao?"

Tôi gật đầu, câu này cô ta nói trúng điểm mấu chốt rồi. Thấy tôi không dao động, cũng không nổi giận, ngược lại cô ta càng kích động hơn.

Mặt đỏ bừng, giọng điệu cao vút: "Cô có biết cái gì gọi là tình yêu đích thực không?"

Tôi nghiêm túc quan sát cô ta.

Ngần ấy năm trôi qua, chắc hẳn cô ta cũng đã có nhận thức về mối quan hệ giữa ba chúng tôi, hẳn sẽ không nói ra mấy câu kiểu như 'kẻ không được yêu mới là kẻ thứ ba' nữa.

Tôi rửa tai lắng nghe.

Cô ta cười, nụ cười đắc ý vô cùng.

Cô ta nói: "Đây là câu nói của một bậc đại trí giả, cô nghe cho kỹ đây."

"Cô thực sự đã từng được yêu sao?"

"Tình d*ch không phải là yêu."

"Ôm ấp không phải là yêu."

"Trách nhiệm không phải là yêu."

"Những cuộc trò chuyện thâu đêm cũng không phải là yêu."

"Yêu là khi một người nhìn thấy bộ dạng tồi tệ nhất của cô, nhưng vẫn yêu cô."

"Yêu là khi cô khóc nức nở, có một người nắm lấy tay cô, khiến cô bình tĩnh lại."

"Yêu là khi cô chỉ thấy những điều tiêu cực, có một người khen ngợi tất cả những điều tốt đẹp trên người cô."

Tôi nhìn cô ta thật sâu, nhẹ nhàng vỗ tay.

"Cô nói rất đúng." Tôi thừa nhận.

Cô ta có chút kinh ngạc, không ngờ tôi lại thừa nhận nhanh chóng và thẳng thắn như vậy. Miệng há ra mà không sao khép

lại được.

Tôi đổi giọng: "Nói đi nói lại, rốt cuộc bây giờ cô có đảm đương nổi công việc thư ký không? Nói thật xem nào."

Cô ta lập tức cứng đờ: "Cô... cô có ý gì?"

"Ngần ấy năm rồi, có tiến bộ gì không?" Tôi cười đầy chế nhạo. "Dành những năm tháng tươi đẹp nhất của mình chỉ vì một gã đàn ông, cô cảm thấy rất tự hào sao?"

"Trên đời này có tình yêu đích thực, nhưng tình yêu đích thực cũng thay đổi theo thời gian. Ai mà chưa từng được yêu? Hôm nay là cô, ngày mai là người khác. Có gì đáng kiêu ngạo chứ?"

Tôi giáng thêm một đòn mạnh:

"Tôi và Trình Hạo Nhiên đều đã ngoài ba mươi, cô cũng hai mươi bảy hai mươi tám rồi nhỉ? Cũng không còn trẻ nữa. Đi xem mắt cũng không còn lợi thế gì, hướng hồ cô lại kém cỏi trong công việc, tìm việc khó khăn, ai sẽ nhận cô? Ai sẽ yêu cô cả đời? Ai sẽ đứng ra chống lưng cho cô mãi mãi?"

Tôi cười lạnh: "Là Trình Hạo Nhiên sao? Tôi dám khẳng định, chỉ cần tôi không ly hôn, hắn có thể tiếp tục dây dưa với cô cả đời, cô tin không?"

"Lúc nào cũng có mặt theo lời gọi thì sao chứ? Hắn có thể bên cô được bao lâu? Phần lớn thời gian cô vẫn là một mình cô đơn, lạnh lẽo mà thôi."

"Hắn sẽ cho cô tiền sao? Cô nghĩ xem, với thủ đoạn của tôi, cô có thể nhận được chút lợi ích nào không?"

Tôi cười nhạt báng: "Bao nhiêu năm rồi, cô vẫn trắng tay."

Tôi lấy ra chứng chỉ kế toán viên công chứng của mình, thêm cả sổ đỏ căn nhà đã trả hết nợ, cùng sổ tiết kiệm, xếp thành hình quạt rồi lắc lư trước mặt cô ta.

"Tôi đã lên bờ rồi."

"Còn về tình yêu đích thực ấy à? Nó không phải là đặc quyền của riêng cô. Hôm nay tôi từ đây bước ra, biết đâu ngay góc đường đã gặp được tình yêu đích thực. Cô đặc ý cái gì chứ?" Tôi cười khẩy.

"Cô còn có một đứa con đấy!" Cô ta cuống lên.

Tôi cười lạnh: "Loại ngốc nghếch như cô mà vẫn có người yêu, vậy tôi có con thì đã là cái gì?"

"Cô...!" Cô ta không có tài ăn nói sắc bén, đến đây cuối cùng cũng cạn lời.

Khi tôi đưa ra đủ loại giấy tờ của mình, khí thế của cô ta đã hạ xuống hẳn.

Tôi không muốn nói thêm với cô ta nữa. Cô ta thua rồi, còn tôi, cũng chẳng hề chiến thắng.

Năm đó, để đuổi cô ta đi, tôi đã dùng thủ đoạn hèn hạ, điều đó vẫn khiến tôi vô cùng hối hận. Quả nhiên, một cuộc hôn nhân tốt có thể hoàn thiện một con người, còn một cuộc hôn nhân tệ hại sẽ hủy hoại một con người.

May mà... tôi siết chặt chiếc túi trong tay.

Tôi vẫn chưa hoàn toàn thua đến thảm bại.

23.

Tôi chủ động tìm Trình Hạo Nhiên nói chuyện một lần. Không vì điều gì khác, chỉ là tôi vừa tìm được một công việc mới và sắp

đi công tác. Con phải giao lại cho hấn chăm sóc.

Tôi lập một bảng chi tiết về mọi vấn đề liên quan đến con trai, gửi vào email của hấn. Từ ngày mẹ tôi qua đời mà hấn không có mặt, chúng tôi đã không còn nói chuyện. Có việc gì cần trao đổi, cũng chỉ dùng email hoặc WeChat.

Lần này cũng vậy, tôi cố ý làm thế. Tôi đã trao đổi với luật sư ly hôn, tất cả những điều này đều là bằng chứng chứng minh tôi là người chăm sóc con cái. Hấn đã quen nhắn tin với tôi qua WeChat. Với những chỗ trong bảng có thắc mắc, hấn cũng hỏi qua tin nhắn để xác nhận rõ. Như vậy, tôi có bằng chứng, điều này rất có lợi cho tôi khi tranh chấp quyền nuôi con.

Tìm hấn nói chuyện trực tiếp là để xác nhận lại lần nữa.

Chương 17: Chương 17

Những năm gần đây, hần càng ngày càng giỏi che giấu cảm xúc, nhưng hôm nay vẫn lộ ra chút vui mừng. Tôi cầm bảng danh sách đã in ra, rà soát từng mục để đảm bảo không bỏ sót điều gì.

Hần nhìn tôi, giọng đầy xót xa:

"Em gầy đi nhiều quá."

Tôi thản nhiên đáp lại:

"Mẹ tôi mất, tôi đã ăn chay nửa năm để cầu phúc cho bà, giảm đi mười cân."

Sắc mặt hần khẽ cứng lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục về bình tĩnh.

Hôm đó, khi tôi ôm di ảnh của mẹ đặt trước mặt hần và Thẩm Bình, nét hoảng loạn trên gương mặt hần là điều tôi chưa từng thấy. Sau đó, tôi lo liệu hậu sự cho mẹ, cự tuyệt hần đến gần, nhưng hần vẫn cố chấp muốn giúp đỡ, nhúng tay vào mọi chuyện có thể.

Để đuổi hần đi, tôi nói những lời tàn nhẫn:

"Mẹ tôi thực ra đã biết anh ngoại tình từ lâu. Những ngày cuối đời, trí nhớ của bà hỗn loạn, cứ ngỡ anh vẫn là chàng rể hiền của bà, vì vậy luôn mong ngóng anh xuất hiện."

"Khi anh ôm Thẩm Bình tình tứ, đôi mắt bà vẫn dõi về phía cửa phòng bệnh. Nếu khi đó anh không thể thoát thân, vậy về sau cũng không cần xuất hiện trước mặt bà nữa."

"Anh không hiểu tôi đã tuyệt vọng thế nào trong lúc đó. Tôi mong mỗi từng giây từng phút anh sẽ quay về, nhưng anh không hề. Chỉ cần anh có thể đáp ứng tâm nguyện cuối cùng của bà, tôi sẵn sàng bỏ qua tất cả mọi chuyện trước đây. Nhưng anh đã không làm được."

Trong mắt hần tràn đầy bi thương, cả khuôn mặt hoang mang, nước mắt trực chờ rơi xuống.

"Không phải... Chỉ là tình cờ gặp Thẩm Bình thôi, bình thường anh và cô ta chẳng có gì hết."

Tôi cười lạnh:

"Anh đúng là khéo biện minh. Trên đời này làm gì có nhiều chuyện tình cờ đến thế? Đằng sau cái gọi là ngẫu nhiên, đều là điều tất yếu."

Nỗi đau trong tôi dâng trào, cũng không còn kiên nhẫn với hần nữa. Tôi cầm điện thoại, gửi tin nhắn vào nhóm lớn của công ty hần:

"Trình Hạo Nhiên, nghe nói anh đang nghỉ tang gia. Không cần đâu. Chuyện tang sự không cần anh lo, đừng kiếm có để nghỉ việc. Đã không chịu quay về gặp mặt mẹ vợ lần cuối thì cũng không cần đóng vai con rể hiếu thảo nữa."

Sau khi gửi xong, tôi đưa điện thoại cho hần xem. Lúc này, mắt hần đỏ rực, tinh thần vô cùng tệ hại. Hần đọc xong tin nhắn của tôi, khuôn mặt tái nhợt, cúi đầu, xoay người sang một bên, lặng thinh không nói gì.

Tôi tiếp tục lạnh lùng cảnh cáo:

"Cút đi đâu thì cút, đừng để tôi nhìn thấy. Nếu còn dám lớn vồn trước mặt tôi, tôi sẽ gửi video anh ôm ấp Thẩm Bình vào nhóm công ty anh."

Tôi cười nhạt:

"Đến lúc đó, nước bọt của đồng nghiệp cũng đủ nhấn chìm anh."

Sắc mặt hần u ám, cổ nén bi thương, từ đó không còn xuất hiện trước mặt tôi nữa. Hiện tại, hai chúng tôi ngồi chung bàn, bình tĩnh nói chuyện về con. Hần có lẽ đang rất vui mừng, cả người thoải mái hẳn.

Tôi không ngại giáng thêm một đòn nữa.

"Về chuyện ly hôn, hôm nay tôi chính thức thông báo với anh. Tôi nghĩ anh cũng nên hiểu rõ rồi. Hôn nhân như chúng ta, phần lớn thời gian đều là chiến tranh lạnh, sớm kết thúc thì tốt hơn."

Vẻ vui mừng trên mặt hần chợt cứng đờ, môi run run:

"Em, em nói gì?"

Tôi cau mày, mắt kiên nhẫn:

"Sao? Anh ngạc nhiên lắm à?"

"Anh ngoại tình bao năm nay, chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến chuyện này ư? Còn giả bộ cái gì?"

Sắc mặt hần hoảng hốt, đầy đau đớn:

"Anh ngoại tình hồi nào? Anh làm gì có? Em đừng nói bậy."

"Sao anh có thể thích cô ta được?"

Tôi nhắm mắt, điều chỉnh lại tâm trạng rồi bình thản đáp:

"Tình yêu đôi khi vĩ đại, đôi khi chỉ là chút rung động vụn vặt. Anh không cần giả bộ."

"Huống chi, anh có yêu cô ta hay không, tôi cũng không quan tâm. Bao năm nay, nhìn hai người dây dưa không dứt, tôi cũng thấy mệt mỏi. Chúng ta buông tha cho nhau đi, được không?"

"Chuyện giữa anh và cô ta, tôi không để ý. Tôi cảm thấy không hạnh phúc, vậy nên tôi muốn ly hôn. Chỉ vậy là đủ, không cần lý do gì khác."

Nói xong, tôi đứng dậy.

"Tôi đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, còn phải thu dọn tài liệu và hành lý. Hôm nay nói đến đây thôi."

Dưới ánh mắt bàng hoàng và hoảng loạn của hắn, tôi quay người rời đi.

24.

Con trai từ nhà trở về, nhìn thấy tôi đang sắp xếp hành lý, dường như hiểu ra điều gì đó. Trước đây tôi từng dẫn thằng bé đi du lịch, nên có lẽ nó cũng đoán được đôi phần.

Nó không vui, sắc mặt chuyển từ nắng sang âm u: "Mẹ, mẹ sắp đi máy bay à?"

Tôi khẽ đáp "Ừ," tay vẫn không ngừng làm việc.

Trông thằng bé thất vọng, giọng bắt đầu nghẹn lại, sắp khóc: "Vậy khi nào mẹ về?"

Tôi ngẩng đầu, khẽ véo má nó: "Rất nhanh thôi."

Giọng nó đã hoà lẫn cùng nước mắt: "Rất nhanh là mấy ngày?"

Chưa kịp trả lời, thằng bé bỗng bật khóc nức nở. Dì giúp việc từ trong bếp chạy ra, Trình Hạo Nhiên cũng từ thư phòng bước đến, cả hai cùng dỗ nó.

Lúc ăn cơm, con trai ngồi trong lòng tôi, bắt tôi đút cho ăn. Bình thường con rất thông minh, chuyện mặc quần áo hay ăn uống đều tự lập, tôi chưa từng phải lo lắng, mọi thứ đều diễn ra tự nhiên. Hôm nay cố tình bắt tôi đút, thật ra là đang làm nũng, cũng là phản ứng lo âu khi sắp phải xa mẹ.

Hôm sau là cuối tuần, lúc tôi rời đi, thằng bé đã hứa sẽ không khóc, vậy mà lại đứng ở cửa, mắt đỏ hoe. Nó định chạy đến níu lấy tôi, nhưng bị Trình Hạo Nhiên giữ chặt, ngay sau đó là tiếng khóc nức vang trời.

Trình Hạo Nhiên dùng hết sức dỗ dành, sau đó ra hiệu cho tôi đi nhanh.

Tôi nhìn hắn thật sâu, trong ánh mắt mang theo bao ý tứ.

Tôi nghĩ hắn hiểu.

Hôm nay chỉ là tạm xa cách, nhưng ngày mai sẽ là cảnh cha con họ vĩnh viễn chia lìa, chẳng khác nào sinh ly tử biệt. Động tác dỗ con của hắn bỗng khựng lại, giữa chân mày phủ đầy nét âu lo.

Chương 18: Chương 18

Khi đang đợi máy bay ở sân bay, Trình Hạo Nhiên nhắn tin cho tôi:

【Tu Viễn đã khá hơn rồi. Chăm sóc trẻ con không dễ, những năm qua em vất vả rồi.】

Tôi trả lời: 【Biết rồi.】

Một lát sau, hắn lại gửi tin:

【Giữa chúng ta chỉ là hiểu lầm, đều do trời xui đất khiến, làm mọi thứ căng thẳng hỗn loạn, nhưng thực chất chẳng có chuyện gì nghiêm trọng cả. Chuyện ly hôn, em đừng nhắc đến nữa. Một nhà đầy đủ sum vầy đều quan trọng hơn tất cả.】

【Không đâu, chuyện ly hôn, tôi đã quyết. Tôi cho anh thời gian để thích ứng, không phải để anh tìm cách níu kéo.】

Hắn gõ chữ rất lâu, cuối cùng chỉ gửi một câu:

【Nhất định phải ly hôn sao? Ly hôn thì có gì tốt chứ? Nếu em muốn trả thù anh vẫn còn có nhiều cách khác mà, anh đều mặc em muốn làm gì thì làm.】

【Đợi đến khi già rồi, em cứ bỏ mặc anh trên giường, không thèm quan tâm. Đây chẳng phải là cách trả thù tốt nhất sao?】

Tôi không nhịn được bật cười, có lẽ hắn đã đọc quá nhiều tin tức xã hội.

Tôi nhún lại:

【Tôi cũng muốn hỏi anh, anh nhất định phải gặp Thẩm Bình sao?】

【Cái mà anh gọi là hiểu lầm, là trời xui đất khiến, có phải do tôi gây ra không?】

【Hôn nhân này là do tôi phá hủy sao?】

【Giống như anh uống say, ới đầy giường rồi bảo tôi rằng không sao cả, không bắn, cứ ngủ đi. Vậy tôi có thể ngủ nổi không?】

Lâu sau, hắn chỉ nhún lại một câu:

【Em nghiêm túc sao?】

Con trai vẫn đang ở với hắn, tôi không muốn kích động hắn thêm nên không trả lời nữa.

25.

Công việc mới rất tốt, đãi ngộ cao, phúc lợi đảm bảo. Hơn nữa, theo thời gian, giá trị bản thân tôi cũng sẽ ngày càng tăng. Thế nhưng công việc kiểm toán đòi hỏi ngồi bàn giấy lâu, hao tâm tổn trí, thật sự rất vất vả. Nhưng nghĩ đến việc công việc này có lợi cho tôi trong cuộc tranh giành quyền nuôi con, tôi lại thấy an ủi phần nào.

Khi trở về khách sạn nghỉ ngơi, tôi đã nhận được rất nhiều tin nhắn từ Trình Hạo Nhiên. Phần lớn là than phiền mình bị oan, tôi chẳng buồn để ý. Chẳng qua là không bị bắt gian tại trận mà thôi? Nếu tôi muốn giảng dạy bọn họ, cũng không phải là không thể.

Tất sẽ thành công mỹ mãn. Chỉ là như vậy lại quá hời cho kẻ thứ

ba, tôi cũng có chút không cam lòng.

Tôi không trả lời.

Một lúc sau, hắn lại gửi đến một đoạn văn khá dài, tôi thấy cũng có chút thú vị.

Nguyên văn của hắn như sau:

【Em cũng biết mà, anh có một người mẹ cực kỳ thích kiểm soát, có một người cha nghiện rượu không màng thế sự. Từ nhỏ anh đã phải thấu hiểu cho mẹ, bởi vì bà ấy thật sự rất vất vả, thế nên anh chưa từng có cơ hội phản kháng. Anh miễn cưỡng xem như có một tuổi thơ, nhưng chưa từng có tuổi trẻ, cũng chưa từng nổi loạn.】

【Thế nhưng sự phản nghịch trong xương tủy anh chưa bao giờ biến mất, ngược lại, theo tuổi tác ngày càng lớn, nó càng lúc càng mãnh liệt hơn. Có một câu nói rất hay, tổn thương sẽ không tự nhiên mà biến mất, nó chỉ bùng phát theo một cách khác mà thôi.】

【Anh biết em không thích anh tiếp xúc với Thẩm Bình, nhưng anh cũng không hẳn là thích cô ta, không có cô ta thì không được. Anh chỉ là thích tự do, anh muốn gần gũi ai thì sẽ gần gũi người đó, anh muốn giúp ai thì sẽ giúp người đó. Ngay cả em, cũng đừng mơ tưởng quản thúc anh.】

【Thậm chí đạo đức, tam quan cũng đừng mong ràng buộc anh.】

【Anh chính là một người ngang ngược như vậy. Có lẽ nhân cách không được hoàn thiện, nhưng tình yêu của anh dành cho em chưa bao giờ thay đổi.】

Tôi trả lời hắn:

【Hiểu rồi. Có thể lý giải, nhưng không thể tha thứ, cũng không muốn tiếp tục sống chung.】

Hắn không nhả lại nữa. Còn tôi, ngược lại có chút hứng thú tiếp tục trao đổi.

Tôi nói với hắn:

【Thẩm Bình từng tìm đến tôi, anh yên tâm, không có màn kịch xé nhau nào đâu. Cô ta từng nói một câu rất thú vị, cô ta bảo tình yêu đích thực là gì? Chính là khi anh đã thấy một người ở trạng thái tệ hại nhất, anh vẫn nguyện ý yêu người đó.】

【Môi trường làm việc mới, tôi quen được đồng nghiệp mới. Trong đó có một cô bé vừa đến vài ngày đã được ông chủ để ý. Tôi nhìn thấy trong mắt, thực sự có chút xúc động.】

【Thì ra được yêu là một chuyện đơn giản như vậy. Thì ra được thiên vị là một điều hạnh phúc đến thế. Thì ra yêu một người là một chuyện vui vẻ đến nhường nào, chứ không phải ngày ngày mặt mày ủ dột, tự giày vò chính mình.】

【Thì ra hận một người thật sự rất mệt mỏi. Có lẽ tôi đã từ bỏ anh từ lâu rồi, chỉ là chính tôi cũng không nhận ra.】

【Thẩm Bình ngốc nghếch như vậy, thế mà lại có được sự quan tâm của anh, thậm chí là tình yêu. Điều này thật sự chẳng có đạo lý gì cả. Mà bản thân tình yêu cũng vốn không có đạo lý. Có lẽ ngay cả anh cũng chưa nhận ra, không bằng thử lùi lại một bước suy nghĩ, hai người ở bên nhau có khi nào sẽ rất hạnh phúc hay không?】

Trình Hạo Nhiên trả lời tôi:

【Không thể nào. Vợ của anh chỉ có thể là em, chỉ có như vậy anh mới hạnh phúc.】

Tôi không khách sáo đáp lại hắn:

【Thế nhưng anh lại luôn khiến tôi không hạnh phúc, điều này tôi thật sự không hiểu.】

【Không nói nữa, tranh luận về logic hay tình cảm, chúng ta cũng chẳng thể tiếp tục được. Về nhà rồi tính sau.】

Chương 19: Chương 19

26.

Tôi nói với Tiểu Phỉ về chuyện ly hôn, hai chúng tôi trò chuyện rất lâu, bao gồm cả quyết tâm và kế hoạch của tôi. Cấp trên cũ của tôi, Lý Chính Kiên, tìm đến tôi, chúng tôi hẹn gặp nhau ở một nhà hàng, vừa ăn vừa nói chuyện.

Hắn vẫn mang dáng vẻ cáo già như trước, chẳng thay đổi gì.

Vừa gặp mặt, hắn đã cười hì hì nói với tôi: "Chúc mừng cô, từ nay chính thức bước vào hàng ngũ nhân sự cấp cao rồi, nào giống chúng tôi, càng lẫn lộn càng thụt lùi."

Tôi đáp lại đúng mực: "Sao lại khách sáo thế chứ?"

Hắn nhanh chóng vào chủ đề chính: "Chi nhánh nước ngoài bị thu hẹp, thu nhập của tôi bây giờ không bằng ngày xưa nữa."

Tôi nghĩ đến thu nhập của Trình Hạo Nhiên, so sánh hai bên, đoán chừng Lý Chính Kiên đang muốn quay về tổng công ty làm tổng giám đốc kinh doanh, nhưng khổ nỗi Trình Hạo Nhiên đang chiếm giữ vị trí ấy, không chịu nhường.

Tôi lại nở nụ cười đúng mực: "Có gì cần tôi giúp sao?"

Hắn nửa đùa nửa thật: "Cô có thể giúp tôi kéo Trình Hạo Nhiên xuống không?"

Tôi cười đầy mưu mô: "Sếp thật xem trọng tôi quá."

Hắn cười đầy thâm ý: "Thủ đoạn của cô, tôi đã được lĩnh giáo rồi, chỉ xem cô có muốn ra tay không thôi. Chứ nói thẳng, Trình Hạo Nhiên thì đáng là gì?"

Hắn nói trúng tim đen. Tôi thực sự có ý này. Tôi sắp ly hôn, đó là một cuộc chiến thực sự. Quyền nuôi con là một trận đấu cam go. Tôi phải khiến Trình Hạo Nhiên rơi vào cảnh thê thảm mới được.

Tôi thở dài: "Sếp đúng là tìm đúng người rồi."

"Nhưng có một việc, cần sếp tự ra tay."

Hắn hứng thú: "Ồ? Việc gì?"

"Tôi dám chắc bằng điểm khi nhập chức của Thẩm Bình là giả. Nếu để nhân sự trực tiếp sửa điểm, dễ bị lộ sơ hở lắm. Tôi phân tích thế này: Trình Hạo Nhiên hẳn là đã bảo mấy nhân viên trong nhóm, chọn ra vài người học giỏi rồi nhờ họ nhớ lại đề thi tuyển dụng năm đó. Nhiều người ghép lại với nhau, chắc chắn sẽ khôi phục được một phần không nhỏ ngân hàng đề của công ty."

"Sếp chỉ cần tìm được những người này, khiến họ mở miệng thừa nhận chuyện đó, Trình Hạo Nhiên chắc chắn sẽ ngã ngựa."

"Được, sáng khoái! Việc còn lại cứ giao cho tôi!"

27.

Trình Hạo Nhiên nhanh chóng bị công ty điều tra, hắn rơi vào cảnh khốn đốn. Chuyện hắn giúp Thẩm Bình gian lận trong kỳ thi tuyển dụng đã bị xác thực, vị trí tổng giám đốc kinh doanh của hắn không còn vững chắc nữa.

Công ty cũ của tôi vẫn luôn giữ liên lạc với tôi, chẳng bao lâu sau, họ đã mời tôi quay lại làm việc.

Khi mẹ tôi qua đời, đồng nghiệp cũ từng có ý tốt, giúp tôi đăng tin trong nhóm lớn của công ty để tìm Trình Hạo Nhiên. Rất nhiều người đã tham gia vào chuyện này. Nhưng kết quả cuối cùng thì không ai rõ.

Lần này quay lại, tôi đặc biệt nói rõ với trưởng phòng nhân sự về tình huống lúc đó: Khi mẹ tôi qua đời, Trình Hạo Nhiên nói sẽ nhanh chóng về nhà nhưng khi máy bay hạ cánh, hắn lại đến gặp Thẩm Bình trước. Video ghi lại cảnh hai người họ gặp nhau vô cùng ám muội, và hậu quả là, trước lúc mẹ tôi trút hơi thở cuối cùng vẫn không thể chờ được con rể xuất hiện.

Trưởng phòng nhân sự dù từng trải, là một tinh anh chốn công sở, cũng bị chọc tức đến mức không nói nên lời. Kết quả cuối cùng là Trình Hạo Nhiên bị bãi miễn khỏi chức vụ giám đốc kinh doanh, bị điều chuyển đến một chi nhánh xa xôi làm giám đốc chi nhánh, thu nhập giảm sút nghiêm trọng.

Bây giờ, thu nhập của hắn không bằng tôi. Sự ổn định trong công việc của hắn cũng không bằng tôi. Trong vụ kiện ly hôn tranh giành quyền nuôi con, hắn không thể thắng tôi.

28.

Những năm qua, thành tích làm việc của Trình Hạo Nhiên luôn rất tốt, được chủ tịch công ty trọng dụng, tiền đồ rộng mở.

Nếu không phải do chuyện gian lận thi cử của Thẩm Bình quá nghiêm trọng thì chỉ dựa vào việc tôi tố cáo hắn ngoại tình, chưa chắc tôi đã lật đổ được hắn. Đừng nói là tôi không có chứng cứ xác thực, mà dù tôi có bắt gian tại trận đi chăng nữa, cũng không chắc đã khiến hắn thất thế.

Nhưng Trình Hạo Nhiên vì Thẩm Bình mà đắc tội không ít người, người trong giới công sở luôn ghi hận. Lúc này, tường đồ mọi người xô, kẻ chạy đến giẫm đạp hắn không thiếu.

Sao tôi biết ư? Vì nhân viên công ty hẳn tự phát tổ chức một buổi tiệc chào đón Lý Chính Kiến trở lại. Tôi cũng tham gia. Mọi người nâng ly cạn chén, vui vẻ không gì sánh bằng.

Trở về nhà, tôi hơi chệnh choáng hơi men.

Lâu ngày không gặp con trai, tôi nhớ nó vô cùng. Tôi đi thẳng vào phòng ngủ. Từ ghế sofa truyền đến giọng nam trầm thấp:

"Thằng bé ngủ rất ngon, em đừng vào quấy rầy nó."

Tôi dừng bước.

Quay đầu nhìn lại, Trình Hạo Nhiên ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, thần sắc ảm đạm, cả người toát lên vẻ u tối đến mức có thể nhỏ ra nước. Tôi mang theo chút mơ hồ vì hơi men, vài phần vui vẻ, bước đến ngồi đối diện hắn.

Khóe môi tôi nhếch lên, giọng điệu có phần giễu cợt: "Có chuyện gì muốn nói với tôi sao?"

Hắn cúi đầu, thu ánh mắt lại, giọng trầm thấp: "Em thực sự hận anh đến thế ư?"

Chương 20: Chương 20

Tôi nhướn mày, vẽ mặt nghi hoặc nhìn hắn. Hắn giơ điện thoại lên, trên màn hình là video ghi lại cảnh buổi tiệc tối nay, trong đó, tôi tươi cười rạng rỡ, rõ ràng vô cùng vui vẻ. Tôi không nói thật. Mục đích của tôi là để giành quyền nuôi con mà lật đổ hắn.

Tôi chỉ nhàn nhạt nói: "Là một trong những người từng bị anh chèn ép ở nơi làm việc, tôi có quyền tham gia mà."

Hắn bật cười chua chát: "Chuyện chèn ép nơi công sở ngày nào chẳng xảy ra, vì sao chỉ nhắm vào tôi mãi không buông?"

Tôi bật cười thành tiếng, trong giọng cười mang theo vẻ lạnh lẽo: "Bởi vì kiểu chèn ép của anh quá vô lý, lại còn kèm theo chuyện ăn cây táo rào cây sung, ngoại tình bất trung, mà ngay từ đầu mục đích của anh đã nhắm thẳng vào con đường thăng tiến của người ta. Vì thế, đáng ghét đến cùng cực."

Hắn thở dài, khí thế yếu đi: "Rốt cuộc là anh quá tùy hứng."

Lâu sau, hắn lại hỏi: "Em thực sự hận anh đến thế ư?"

Tôi nhất thời không phản ứng kịp hắn đang nói đến chuyện gì, tôi tưởng rằng câu chuyện về buổi tiệc tối nay đã kết thúc rồi.

Hắn giải thích thêm: "Lôi chuyện gian lận thi cử năm đó của Thẩm Bình ra để đối phó anh, chuyện này chỉ có em mới nghĩ ra. Em đã bàn bạc với Lý Chính Kiên, liên thủ nhắm vào anh, đúng không?"

Quả nhiên là người thông minh! Chẳng trách hẳn có thể đi đến ngày hôm nay. Tôi khẽ hít một hơi.

Nhưng tôi cũng chẳng sợ hẳn, thậm chí còn chế giễu hẳn: "Anh nói như thể chính tôi là người gian lận giúp cô ta vậy. Không phải chính tay anh làm sao? Tự làm tự chịu thôi!"

Tôi không thềm để ý đến hẳn nữa, xoay người muốn trở về phòng ngủ. Anh ra hiệu bảo tôi ở lại, có lẽ còn lời muốn nói.

"Em hận anh cũng phải thôi, anh không trách em."

"Năm đó anh quá bông bột, giờ chuyện vỡ lở, anh cũng không còn gì để biện minh."

"Kết hôn với anh bao nhiêu năm, anh chưa từng để em có một ngày thực sự yên ổn. Nực cười là, nếu anh thật sự ngoại tình, cũng là do anh tự chuốc lấy. Nhưng hết thảy mọi chuyện lại bắt nguồn từ chính sự cố chấp của anh."

Tôi rũ mắt, lát sau ngược lên, ánh nhìn lạnh lùng như băng.

"Thật ra, tôi hận nhất chính là bản thân mình. Quá ngu muội, quá do dự, lại đi đặt tình cảm lên một người như anh. Tôi từng nghĩ, anh chỉ là nhất thời hồ đồ, sẽ không vì cô ta mà phản bội tôi."

"Nhưng tôi đã sai ngay từ đầu và rồi sai lầm nối tiếp sai lầm. Chính tôi đã tự tay hủy hoại cuộc đời mình, biến một ván bài đẹp thành thua trắng."

"Anh nói cô ta từ vùng quê nghèo khó đi lên không dễ dàng. Nhưng có ai dễ dàng chứ? Tôi dễ dàng sao? Tôi đã tự hủy hoại chính mình. Lẽ ra tôi nên vươn lên mạnh mẽ, nhưng lại phí hoài bao năm thanh xuân vì một người như anh."

“Anh nghĩ rằng tôi đã phát ti3t xong, rằng tôi không thiệt thòi sao?”

“A, thật nực cười!”

“Cuộc đời này, bị kịch thường khoác lên vẻ ngoài của hài kịch, còn kẻ thua cuộc thì luôn mang dáng vẻ kẻ chiến thắng. Nếu những năm qua tôi không tự cứu lấy mình, có lẽ đã bị cuốn vào vũng lầy này cả đời.”

“Anh nói cô ta không có năng lực, vốn dĩ chỉ có thể giẫy giụa ở dưới đáy xã hội, nhưng nhờ có anh nâng đỡ mà bước lên được. Vậy tôi hỏi anh, cô ta có tư cách gì để được giúp đỡ như thế? Còn tôi thì sao? Anh đã từng dành cho tôi sự ưu ái đó chưa?”

“Anh nói anh không ngoại tình, nhưng đây mà gọi là không ngoại tình sao? Nếu anh thật sự phản bội, có phải còn muốn ép tôi rời đi tay trắng đúng không?”

Tôi dừng lại một chút, “Chọn ngày không bằng đụng ngày, ly hôn đã đề ra rất nhiều lần rồi, chắc anh cũng đã có sự chuẩn bị. Hôm nay, tôi lại thông báo với anh một lần nữa, ly hôn là chuyện chắc chắn, không có gì để bàn bạc thêm.”

29.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi thức dậy, phát hiện ra rằng Trình Hạo Nhiên còn ngồi ở vị trí tối qua, vẫn giữ nguyên tư thế như cũ. Hắn muốn phát điên thì cứ để hắn phát điên.

Tôi giả vờ như không nhìn thấy, tự đi vào bếp kiểm chút gì đó ăn. Con trai học mẫu giáo tư thục, buổi sáng nhà trường sẽ cung cấp bữa ăn. Khi tôi đưa con rời khỏi nhà, Trình Hạo Nhiên mở miệng:

"Giai Ninh, những lời em nói tối qua, anh đã suy nghĩ rất nhiều.

Hôm nay em về sớm một chút, chúng ta nói chuyện. Anh đồng ý ly hôn."

Trong lòng tôi khẽ vui mừng.

Buổi tối, tôi cố ý mua cho con bộ lego mới, để con chơi một mình, còn tôi và cha thằng bé sẽ bàn về việc gia đình này nên tan rã như thế nào. Trình Hạo Nhiên rõ ràng bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Ngoại trừ những tài sản đã được thỏa thuận là của em trước hôn nhân, những tài sản còn lại anh không phản đối chia đôi."

"Quyền nuôi con giao cho em cũng được. Không thể khiến em hạnh phúc, anh xin lỗi."

Nói xong, hắn rơi nước mắt.

"Ừm." Tôi cúi đầu, không nói thêm lời nào cay nghiệt.

"Nhưng anh có một điều kiện." Hắn nghiêm túc nói.

"Giai Ninh, lần trước em đi công tác, con khóc đến mức sắp suy sụp, cố sức muốn chạy ra ngoài tìm em, anh suýt nữa không giữ nổi nó. Em khiến anh cảm nhận trước được nỗi đau khi cốt nhục chia lìa. Anh sợ rồi."

Hắn hít sâu mấy lần, sắc mặt tiêu tụy, râu ria cũng đã mấy ngày chưa cạo.

"Anh hiểu em muốn xử lý nhanh chóng, ly hôn trong yên bình, anh có thể thông cảm. Nhưng xin em cũng hãy hiểu cho anh, anh không thể xa con được. Mất em, anh đã đau đớn hồi hận khôn cùng, phải trả giá quá đắt cho sự bông bột của mình. Anh không thể mất cả con nữa."

“Vậy nên anh yêu cầu, anh có thể gặp con bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu. Dĩ nhiên, anh cũng sẽ không làm phiền cuộc sống của em quá nhiều. Anh muốn ghi rõ trong thỏa thuận ly hôn, mỗi tháng thời gian anh ở bên con không ít hơn 120 giờ.”

Tôi cau mày: “120 giờ, tức là mỗi ngày 4 giờ?”

Chương 21: Chương 21

Hắn lắc đầu, chân thành nói: "Cuối tuần có thời gian cả ngày, 120 giờ rất nhanh sẽ hết thôi. Em đừng lo, ngày thường anh sẽ không đến làm phiền em mỗi ngày."

Tôi nhú mày suy nghĩ, thực ra như vậy cũng tốt cho con. Tình yêu của cha ruột là thứ không gì thay thế được.

"Không phải anh sắp bị điều đi sao? Còn gặp con kiểu gì?" Tôi hỏi.

"Anh định nghỉ việc. Anh sẽ tìm một công việc khác, thời gian cũng tự do hơn. Ba giờ rưỡi chiều, anh sẽ đến đón con đúng giờ, em cứ yên tâm đi làm là được."

Hắn nói rất thản nhiên, dứt khoát, không hề do dự, rõ ràng đã suy nghĩ rất kỹ càng. Ngược lại tôi lại lưỡng lự, điều kiện này tốt đến mức không thể tốt hơn, tôi hoài nghi động cơ của hắn.

Hắn tiếp tục giải thích:

"Mấy năm tới, anh sẽ từ bỏ con đường thăng tiến, tập trung chăm sóc con thật tốt, ít nhất cho đến khi con học lên lớp hai, lớp ba tiểu học, có thể tự lo cho mình."

"Bốn vị phụ huynh trên chúng ta, cha mẹ anh thì khỏi nói rồi, từ khi mẹ em mất, chúng ta chẳng còn ai có thể dựa vào. Nếu anh không hy sinh, con sẽ phải chịu thiệt thòi."

“Anh nghĩ rồi, anh nợ em rất nhiều, anh sẽ cố gắng bù đắp. Nếu em có thể nhìn thấy thành ý của anh, nếu em vẫn chưa tìm được ai thực sự phù hợp, hy vọng em có thể suy nghĩ lại. Dù sao thì cha mẹ ruột vẫn có lợi thế hơn, có nhiều điểm tốt hơn. Đây là một chút tư tâm của anh, nhưng em cũng có thể không cần để ý.”

Hắn nói rất thẳng thắn, tôi nhất thời không biết đáp lại thế nào. Hắn nói rất đúng, với tính cách của hắn, chưa chắc hắn không làm được. Hắn bỏ công sức ra, tôi có thể không quan tâm, cũng có thể bất cứ lúc nào quay lại. Mọi thứ tùy thuộc vào tôi.

Vậy nên tôi nêu ra sự lo lắng của mình:

“Tôi không muốn con gặp bạn gái anh trước khi con đủ mười sáu tuổi. Điều này phải được ghi vào thỏa thuận ly hôn.”

“Điều này chủ yếu là nhắm vào Thẩm Bình. Tam quan của anh đã lệch lạc, của cô ta còn méo mó hơn, tôi sợ ảnh hưởng xấu đến con. Đây là giới hạn, không có gì để bàn bạc.”

Hắn thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, ánh mắt trống rỗng.

“Anh sẽ không gặp lại Thẩm Bình nữa. Anh ngu muội nghĩ rằng mình có thể giúp cô ấy thoát khỏi vũng lầy, nhưng không ngờ cuối cùng lại bị kéo xuống theo.”

“Giờ hối hận cũng vô ích. Thay vì tự dằn vặt và chìm trong hối tiếc, anh thà làm gì đó thiết thực hơn cho hai mẹ con em.”

“Anh rất đau khổ, dù chưa chắc em đã để ý đến. Đã rất lâu rồi anh không có được một giấc ngủ ngon. Và tất cả đều là do anh tự chuốc lấy. Mọi vấn đề đều xuất phát từ sự nông nổi của anh. Anh đã phải trả giá. Vậy mà em vẫn nghĩ anh sẽ quay lại tìm cô ta sao?”

Tôi bật cười mỉa mai: "Trước đây tôi tin anh, thế nên mới bị lừa lâu như vậy. Tôi cũng đã phải trả giá rất đắt, nên giờ tôi không tin nữa. Tôi thấy hai người có duyên tiền định, chẳng có sức mạnh nào có thể chia rẽ được đâu."

Anh ta cười gượng, nụ cười chứa đầy cay đắng. Anh ta lắc đầu, nhưng không phản bác. Có lẽ chính anh ta cũng thấy bản thân đã nói quá nhiều lời dối trá, giờ có thanh minh cũng chẳng ích gì nữa.

"Được thôi, vậy thì thêm điều khoản này vào thỏa thuận ly hôn đi."

30

Cuối cùng, tôi cũng chính thức ly hôn.

Giờ đây, bộ sưu tập chứng chỉ giá trị của tôi lại có thêm một tấm bằng mới. Thật quá vui mừng.

Trình Hạo Nhiên bảo sẽ sớm tìm nhà và dọn ra ngoài. Anh ta mong tôi có thể cho thêm chút thời gian để tiết kiệm tiền, mua một căn hộ nhỏ trong khu này để tiện chăm sóc con và sắp xếp công việc.

Tôi thoải mái đồng ý. Bây giờ giữa chúng tôi không còn quan hệ tình cảm, ngược lại, nói chuyện lại dễ dàng hơn trước. Mẹ tôi đã không bỏ rơi tôi trong những ngày tháng khó khăn nhất. Cuộc đời bà thực sự đáng buồn. Vì tôi, bà đã hy sinh chính mình.

Tôi biết nhiều người không đồng tình với cách làm đó. Ngày nay, phụ nữ thường đề cao bản thân trước khi nghĩ đến vai trò làm mẹ. Nhưng nếu đứa trẻ đã chào đời thì sao? Khi nó vẫn còn bé bỏng và yếu ớt, làm sao nó có thể đối mặt với thế giới khắc nghiệt này một mình?

Giữa hạnh phúc của bản thân và trách nhiệm với con, cần tìm một điểm cân bằng. Không thể chỉ nghiêng về một phía. Chính vì vậy, nếu Trình Hạo Nhiên sẵn sàng gánh vác trách nhiệm làm cha, tôi cũng sẵn lòng tạo điều kiện cho anh ta.

Mọi chuyện có thể giải quyết một cách bình tĩnh và hợp lý.

Chỉ cần tôi giữ vững lập trường, chẳng có gì phải bận tâm cả.

31.

Trong thời gian tìm nhà, Trình Hạo Nhiên tạm thời ở tại nhà tôi.

Thực ra, căn hộ này không phải là căn nhà cưới mà chúng tôi mua ban đầu. Lúc căn nhà kia sửa sang xong, con trai vừa vặn chào đời. Ban đầu định để nhà thông gió, loại bỏ khí độc từ nội thất rồi mới chuyển vào ở. Nhưng đúng lúc đó, quan hệ vợ chồng chúng tôi rơi xuống đáy vực.

Tôi chẳng còn tâm trí lo chuyện trang trí, đồ nội thất mềm cũng để đấy, sau này dứt khoát cho thuê. Còn chúng tôi thì vẫn ở trong căn nhà thuê ban đầu.

Bây giờ, Trình Hạo Nhiên có thời gian rảnh, bèn dọn dẹp lại căn nhà cưới trước đây, bắt đầu từng chút một trang trí nội thất. Phòng học của con phải tính đến việc sau này thằng bé lớn lên, thời gian học tập sẽ dài hơn, sắp xếp thế nào mới hợp lý. Từ mẫu giáo đến cấp hai, không thể chỉ nghĩ đến hiện tại.

Chương 22: Chương 22

Bàn học của con cũng có tiêu chuẩn riêng, bàn ghế đều là loại có thể nâng hạ độ cao. Phòng ngủ của tôi được bố trí ở hướng Bắc, hần nói tôi dễ nóng nảy, sống ở đó sẽ giúp giấc ngủ tốt hơn. Đến cả đệm giường, hần cũng phải thử đến mấy trăm cái.

Có lần hàng xóm thay nội thất, hần còn đặc biệt qua giúp nghiên cứu cả buổi. Việc nhà hầu như hần lo hết, nấu cơm, giặt giũ, lau dọn, chăm sóc con, mua quần áo, giám sát việc học. Hần còn tìm hiểu lớp học thêm cho con, phụ trách đưa đón, liên lạc với giáo viên.

Nhờ vậy, tôi có thể dốc toàn bộ tâm sức vào công việc.

Mỗi khi tôi về nhà, ăn uống no đủ rồi lên giường nghỉ ngơi, hần liền đặt con trai vào tay tôi, để hai mẹ con có khoảng thời gian thân mật bên nhau.

Điều khiến tôi hài lòng nhất là, trong lần con trai bị viêm phổi phải nhập viện, hần chăm sóc suốt ba ngày ba đêm. Buổi tối chỉ có một chiếc giường gấp, mỗi lần trở mình lại kêu kè kệt, hần chỉ có thể tựa lưng nghỉ một lát.

Hần có thể thay đổi, làm lại từ đầu, tôi rất vui. Hần đã trở thành một tấm gương tốt cho con trai. Đàn ông phải có trách nhiệm như vậy. Tôi công nhận sự thay đổi của hần, nhưng những thứ khác, tôi không thể cho thêm được nữa.

Tôi đã cho hần quá nhiều cơ hội.

Tôi từng mơ hồ quá lâu, từng nghĩ sẽ tiếp tục chịu đựng, thậm chí là sinh thêm con cho hắn. Nhưng đổi lại, chỉ là hắn được nước lã tới.

Tôi không muốn quay đầu lại một lần nữa.

32.

Vì muốn chăm sóc con, sự nghiệp của anh ta gần như chững lại. Tôi biết anh ta có làm thêm nhưng thu nhập không cao. Những khoản chi lớn cho con, cuối cùng vẫn là tôi bỏ tiền.

Mỗi lần nhận được khoản chuyển khoản từ tôi, anh ta đều tỏ ra rất áy náy. Anh ta chẳng bao giờ mua gì cho bản thân, quần áo cũ cũng mặc đến sờn rách. Tiết kiệm đến mức tối đa.

Tôi biết anh ta đang thực hiện lời hứa của mình. Từ một người bốc đồng, tùy hứng dần trở nên chín chắn, điềm đạm hơn.

Sau này, anh ta tìm thấy cơ hội từ chính việc chăm sóc con. Có lần anh ta nói với tôi:

"Người lớn có thể không mua quần áo mới, nhưng trẻ con thì không. Tụi nhỏ lớn nhanh lắm, cứ đến mùa là phải thay đồ mới, chẳng tránh được."

Chi tiêu cho trẻ con không phải chuyện nhỏ. Tôi vẫn hay mua quần áo ở một shop livestream quen thuộc. Giá cả hợp lý, chất lượng tốt, gần như chưa bao giờ phải đổi trả. Anh ta để ý điều đó, giữ lại tất cả bao bì quần áo tôi từng mua rồi lần ra địa chỉ của xưởng sản xuất.

Thế là anh ta bắt đầu kinh doanh quần áo trẻ em. Nhân dịp tôi xin nghỉ phép dài ngày, anh ta đi khắp nơi tìm nguồn hàng. Sau đó mở cửa hàng riêng, vừa bán trực tiếp vừa livestream.

Vài năm sau, công việc dần đi vào quỹ đạo, anh ta cũng tích góp đủ để mua một căn hộ trong cùng tòa nhà với tôi. Dọn ra khỏi nhà tôi, trước khi đi thì có nói:

"Sau này dù có ra sao, con trai vẫn là bảo bối của anh. Tiền anh kiếm được, sau này đều là của con hết."

Tôi chỉ cười nhạt: "Anh có lòng là tốt rồi."

Thấy thái độ hờ hợt của tôi, ánh mắt anh ta chợt ảm đạm hẳn. Anh ta khẽ hỏi: "Em không tin anh sao?"

Tôi đáp: "Tin chứ. Nhưng lòng người đổi thay nhanh lắm. Vợ chồng còn có thể trở mặt, huống hồ là cha con?"

Anh ta lặng người, mắt đỏ hoe, nhưng không nói thêm gì nữa.

33.

Sau khi sự nghiệp của Trình Hạo Nhiên có khởi sắc, Thẩm Bình lại gọi điện cho anh ta. Lúc đó, chúng tôi đang ăn bên ngoài. Để chứng tỏ bản thân không có gì phải che giấu, anh ta nhận cuộc gọi ngay trước mặt tôi.

Đầu dây bên kia, Thẩm Bình lại bắt đầu thút thít: "Anh Hạo Nhiên, lâu rồi không gặp... Nghe nói dạo này anh sống không tốt, em sợ anh trách em nên không dám liên lạc."

"Không liên lạc là đúng, tôi thật sự bị cô hại thê thảm."

Trình Hạo Nhiên bỗng trở nên rất hoạt ngôn, chậm rãi nói:

"Người ta hay nói 'hồng nhan họa thủy', tôi từng nghĩ với tầng lớp như mình, sao có thể ứng nghiệm câu này được. Nhưng con người khi ở trong thuận cảnh rất dễ lâng lâng phiêu bạt, tôi cũng không ngoại lệ. Cô nói tôi là siêu nhân, tôi liền tin là thật, kết quả thì sao? Ngã một cú đau điếng."

"Thật ra, đổ lỗi cho phụ nữ khi gặp chuyện là cách đàn ông trốn tránh trách nhiệm. Giữa tôi và cô, tất cả đều là lỗi của tôi. Tôi sai rồi, được chưa. Còn chuyện gì khác không?"

Đầu dây bên kia bị nghẹn lời.

Một lúc lâu sau, khi Trình Hạo Nhiên định cúp máy, Thẩm Bình vội vàng nói:

"Không phải đâu anh, em gọi cho anh không phải để phân đúng sai, mà là... Anh xem, dù sao anh cũng đã ly hôn rồi, vậy giữa chúng ta không thể nào có khả năng sao?"

Trình Hạo Nhiên cười cười, trêu chọc cô ta: "Cô đang nói cái gì vậy, em gái? Nghĩ đi đâu thế?"

"Haizz, đều là lỗi của tôi, khiến cô hiểu lầm rồi. Giữa chúng ta sao có thể chứ?"

"Cô nghĩ nhiều rồi, đi rửa mặt rồi ngủ sớm đi."

Thẩm Bình lập tức ngăn anh ta cúp máy, giọng gấp gáp như sắp khóc:

"Không phải, anh Hạo Nhiên! Trước đây anh đối xử với em tốt như vậy, sao lại không thể chứ?"

"Còn phải nói rõ đến mức nào nữa? Hửm?" Trình Hạo Nhiên cười lạnh, "Tôi từng chăm sóc cô, không sai. Nhưng chẳng phải vì cô vừa là đồng hương, vừa là đàn em sao?"

"Chừng ấy năm qua, cô cũng đã đứng vững ở thành phố này rồi, còn cần tôi chăm sóc nữa sao? Cái này thì tôi không làm đâu."

Chương 23: Chương 23 (Hoàn)

"Nghe kỹ đây, em gái. Nếu tôi có tìm vợ mới, thì cũng phải là người có thể cùng chăm sóc lẫn nhau, chứ không phải tìm một bà mẹ hoặc một cô con gái để phụng dưỡng hay nuôi nấng. Đơn phương hy sinh trong một khoảng thời gian tôi có thể chịu được, nhưng lâu dài thì tôi không gánh nổi."

"Tôi cần nuôi, thì tôi nuôi con trai tôi. Tôi muốn nhường nhịn, thì tôi nhường nhịn vợ tôi. Những người khác, tôi chỉ giúp họ vượt qua khó khăn thôi."

"Đó là lỗi của tôi. Tôi không biết giữ khoảng cách, tôi quá mức dễ dãi khiến cho cô hiểu lầm. Nhưng hôm nay, tôi nói rõ rồi nhé, sau này đừng hiểu lầm nữa."

"Nói vậy thôi, tôi cúp máy đây, đừng gọi lại nữa."

"Đừng mà, anh, đừng!" Đầu dây bên kia thực sự bật khóc, rõ ràng kết quả này không nằm trong dự liệu của Thẩm Bình. "Anh, sau này em cũng sẽ chăm sóc anh mà! Em sẽ giặt đồ, nấu cơm, không để anh phải đơn phương hy sinh đâu."

"Không cần!" Giọng Trình Hạo Nhiên đột nhiên cao vút. "Giặt đồ, nấu cơm tôi cũng biết làm. Đạo này chăm sóc con trai, tôi cũng đã thạo hết việc nhà rồi, biết rõ dì giúp việc nào giỏi, người nào đáng tin. Khi nào bận, tôi sẽ thuê người giúp việc. Tôi không thiếu người giặt đồ, nấu cơm."

Thẩm Bình còn muốn nói gì đó, nhưng Trình Hạo Nhiên đã nhanh chóng cắt ngang:

"Em gái à, nói thật nhé, cô thật sự là một cái sao chổi. Chẳng phải lần trước tôi giới thiệu bạn trai cho cô sao? Tôi rõ ràng là có ý tốt, kết quả thì sao? Cô chia tay rồi đòi tự sát, hại tôi không kịp về gặp mẹ vợ lần cuối."

"Cô biết không? Tôi biết mẹ vợ từ năm tôi mười sáu tuổi. Bà ấy đối xử với tôi rất tốt, sau này còn giúp tôi chăm con. Bây giờ cứ nghĩ đến chuyện này, tôi hối hận đến mức muốn chết."

"Em gái, đã lâu rồi không gặp tôi nhỉ? Mấy ngày nay tóc tôi bạc đi nhiều rồi, nhìn qua đầu toàn một màu trắng xóa. Tôi hổ thẹn vô cùng."

"Em gái, nể tình tôi từng chăm sóc cô, tha cho tôi đi. Đi đường của cô, tìm một người tốt mà gả đi."

Đầu dây bên kia, Thẩm Bình òa khóc nức nở. Trình Hạo Nhiên thả lỏng nét mặt, có chút khinh thường, lắc đầu, tùy ý cúp máy.

Con trai hỏi: "Ba, người đó là ai vậy?"

Trình Hạo Nhiên đáp: "Một cái sao chổi."

Con trai lại hỏi: "Sao chổi là gì ạ?"

"Chính là kiểu người mà nếu con sớm biết bản chất của họ, con nhất định sẽ tránh xa họ thật xa. Chính là loại người đó đấy."

Con trai nghe xong, vẫn chưa hiểu rõ.

34.

Bốn năm sau, con trai tôi lên lớp ba.

Xét thấy khu vực này có trường học tốt, có lợi cho sự phát triển của con, tôi không chuyển đến thành phố lớn mà tiếp tục làm ở

văn phòng luật này. Tôi đã được thăng chức thành đối tác, nhận lương năm kèm theo cổ phần chia lợi nhuận.

Việc kinh doanh của Trình Hạo Nhiên cũng phát đạt. Nếu không vì mối quan hệ kỳ quặc giữa chúng tôi, có lẽ nhiều người sẽ ghen tị với một gia đình như vậy.

Tôi bắt đầu quen một khách hàng, và sau một thời gian tìm hiểu kỹ lưỡng, chúng tôi quyết định kết hôn. Lúc biết tin, Trình Hạo Nhiên cười nhẹ, nhưng ngay sau đó anh quay mặt đi, nét mặt dần cứng lại. Toàn thân anh ta như bao trùm bởi một lớp băng lạnh lẽo.

Anh đứng lặng rất lâu, không nói một lời.

Hôm đó, tôi tình cờ gặp anh ở khu chung cư. Anh mặc bộ quần áo ở nhà, tay xách túi rác, trông có vẻ như một ngày bình thường. Nhưng khi quay lưng rời đi, dáng vẻ anh chậm chạp, như thể chỉ qua một đêm, anh đã già đi rất nhiều.

Nửa đêm, anh nhắn tin cho tôi:

"Em có thể để anh nuôi con không? Anh sẽ không tái hôn đâu, chúng ta có thể làm một thỏa thuận công chứng."

Người ngoài cuộc thì xem chuyện như kịch, còn người trong cuộc mới thấy lòng đau như cắt.

Anh nhắn tiếp:

"Những năm qua, anh vẫn luôn cố gắng, chật vật sống, cố gắng trở nên tốt hơn, cố gắng để em và con hạnh phúc, cố gắng đến gần hai mẹ con hơn, hy vọng có thể..."

"Nhưng kết quả lại là như thế này..."

Tôi không trả lời nữa. Mọi chuyện đã nói rõ ràng từ khi ly hôn. Quyết định cũng đã đưa ra từ lâu. Không có gì phải quay đầu lại cả.

Tôi hỏi ý kiến con trai, thằng bé nói nó có thể ở với ba, nhưng nó muốn giữ nguyên hiện trạng. Nó vừa muốn được gặp bố thường xuyên, vừa muốn gặp mẹ thường xuyên.

Dĩ nhiên là được. Người khác thì không thể vừa có cái này vừa có cái kia, nhưng con trai tôi thì nhất định phải có.

35.

Ngày tôi tái hôn, Trình Hạo Nhiên dẫn con trai đến dự.

Chồng mới của tôi giàu có, nhanh chóng dễ dàng được thằng bé, khiến nó vui vẻ. Thấy con ổn, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm. Khi quay sang nhìn Trình Hạo Nhiên, tôi chợt nhận ra tóc hắn đã bạc đi rất nhiều.

Tôi còn chưa kịp ổn định tinh thần, hắn đã bước tới:

"Cảm ơn em, vì đã cho anh một đứa con tuyệt vời."

"Xin lỗi, vì đã không thể mang lại hạnh phúc cho em."

"Anh rất vui khi mọi thứ cuối cùng cũng được sửa chữa. Tuy rằng anh chẳng làm được gì cho em, nhưng anh thực sự mừng cho em."

"Thật tiếc là từ thanh xuân đến tuổi trung niên, rốt cuộc chúng ta vẫn chẳng thể đi đến một kết quả tốt đẹp."

Nói xong, hấn vội vã quay lưng rời đi, dẫn con trai đến một góc khuất, lặng lẽ ăn uống.

Nhiều năm sau, hấn vẫn không tái hôn. Con trai được hấn nuôi dạy rất tốt.

Những góc tối trong tâm hồn hấn, chính hấn đã tự mình gột rửa sạch sẽ, để rồi có thể đường hoàng mà sống.

Chỉ là, người từng cùng anh ngắm trọn bốn mùa xuân hạ thu đông, giờ đây đã chẳng còn ở bên nữa rồi.

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 23: Chương 23**
(Hoàn)

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh